

STJERNEN

145. ÅRGANG · NUMMER 6 · JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE · JUNI 1996

STJERNEN

JUNI 1996

På forsiden:

Forsiden: Hema Guffy fra Hyderabad Anden Gren i Indien lægger behændigt sidste hånd på et indisk kunsthåndværk, som kaldes rangoli, eller sandmaleri. **Bagsiden:** Det 350 år gamle Taj Mahal (øverst) er en af Indiens kulturskatte.

Vore dages indere opdager nu Jesu Kristi evangeliums åndelige skatte.

Unge kvinder (herunder) tegner kalkmønstre til et rangoli. Fra venstre:

Karuna Nelapudi, Prardhana Veerabathula og Deepa Nelapudi.

Se »Indien: Såttid«, side 34.

(Forsidefoto: Michael R. Morris.)

Børnestjernens forside:

Lamaniten Samuel profetere, af Arnold Friberg.

Samuel var Herrens modige tjener, som satte sit eget liv på spil, da han forsøgte at råbe omvendelse til de ugudelige mennesker i Zarahemla.

Hvis du vil vide mere om, hvad han gjorde og om, hvordan folk reagerede, kan du læse »Historier fra Mormons Bog«, side 14.

ARTIKLER

BUDSKAB FRA DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB: FIRE ENKLE TING, SOM KAN HJÆLPE VORE FAMILIER OG VORE LANDE PRÆSIDENT GORDON B. HINCKLEY	2
FAMILIEN: EN ERKLÆRING TIL HELE VERDEN DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB OG DE TOLV APOSTLES RÅD	10
FLORENCE CHUKWURAH: FORANDRINGENS MIRAKEL JAN U. PINBOROUGH OG BARBARA J. CLARKE	12
ANSTØDSSTEN, TRO OG MIRAKLER PRÆSIDENT THOMAS S. MONSON	18
INDIEN: SÅTID MICHAEL R. MORRIS	34
VI PRØVER PROFETENS LØFTE JANE E. PAINES	44
SANDT ELLER FALSK ÆLDSTE JEFFREY R. HOLLAND	46

ISÆR FOR UNGE

SPØRGSMÅL OG SVAR: HVORDAN KAN JEG FÅ MIN VEN TIL AT ANERKENDE JOSEPH SMITHS FØRSTE ÅBENBARING?	22
IKKE FOR LEGEMET ÆLDSTE HAROLD G. HILLAM	26
FÅ MEST MULIG UD AF NADVERMØDET DARRIN LYTHGOE	30
MODSAT VIRKNING STEPHANIE RADFORD	32

FASTE PUNKTER

KOMMENTARER FRA LÆSERNE	1
BESØGSLÆRERINDEBUDSKABET: HANS BILLEDE INDPRENTET I VORES BEVIDSTHED	25

BØRNESTJERNEN

EN TRIST FØDSELSDAG ROBERT A. MILLER	2
SANG: JEG GÅR MED DIG CAROL LYNN PEARSON OG REID N. NIBLEY	4
FRA VEN TIL VEN: ÆLDSTE JOHN B. DICKSON	6
FÆLLESTID: ET KÆRLIGT HJEM KAREN ASHTON	8
FIKTION: DET, MAN FINDER, MÅ MAN BEHOLDE MARIE HELEN TURNER	10
BARE FOR SJOV: FARVER OG TAL LAUREL ROLFING	13
HISTORIER FRA MORMONS BOG: LAMANITEN SAMUEL FORTÆLLER OM JESU KRISTUS	14

Det Første Præsidentskab: Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

De Tolvs Kvorum: Boyd K. Packler, Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Redaktør: Jack H Gosslind

Vejledere:

Spencer J. Condie, L. Lionel Kendrick

Curriculum Department:

Adm. direktør: Ronald L. Knighton

Planlægning og redaktionel leder: Brian K. Kelly

Oversættelse: Allan R. Loyborg

Redaktion:

Chefredaktør: Marvin K. Gardner

Medredaktør: R. Val Johnson

Assisterende redaktør: David Mitchell

Assisterende redaktør for Børnesiderne: De'Anne Walker

Planlægning: Maryann Martindale

Tidsskriftsassistente: Beth Daley

Design:

Grafisk leder, tidsskrifter: M. M. Kawasaki

Art Director: Scott Van Kampen

Designer: Sharrt Cook

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Produktion: Reginald J. Christensen, Denise Kirby, Matthew H. Maxwell

Abonnementsafdeling:

Leder: Kay W. Briggs

Distributionschef: Kris Christensen

Manager: Joyce Hansen

Sjernen Redaktør: Svend Aage Andersen

Kirkeret: Susanne Perkins

Redaktionens adresse:

Translation Division

Hans Egedes Gade 2, 1. • DK-2200 København N

Tlf. 31 391366; fax 31 391367

Distribution:

Nordisk Distributions Center

Smedevangen 9 • DK-3540 Lyngø

Tlf. 42 187727; fax 42 187982

© 1995 by Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Eftertryk forbudt

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk; hveranden måned på indonesisk og thailandsk; kvartalsvis på bulgarsk, islandsk, russisk, tjekkesk og ungarsk.

STJERNEN (ISSN 0900-2545) is published by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150.

USA and Canadian subscription price is \$ 9,00 per year. Thirty days' notice required for change of address. When ordering a change, include address label from recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, Utah 84126-0368, USA. Subscription information telephone number: 801-240-2947

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, Utah 84126-0368, USA

Abonnement: 12 numre DKK 80,- (inkl. moms og porto). Betaling over giro 3120988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lyngø.

USA and Canada: US \$ 10,00 (Surface mail). Udkommer 12 gange om året Printed by: BG Offset • DK-3500 Værløse • Danmark

ISSN 0900-2545 • 96986 110

BRODRE ER ALDRIG EN BYRDE

Mens jeg tjente som fuldtidsmissionær i Rusland, kom jeg til skade med mit knæ og var nødt til at hvile i tre uger. Jeg var ikke glad for ikke at kunne tjene i al den tid. Jeg havde det også skidt med at ligge andre til byrde.

I mange dage kunne jeg ikke skyde de tanker ud af hovedet. Så gav min missionspræsident, præsident Efvivov, og hans hustru mig de sidste numre af *Liahona* (russisk). I artiklen »Brødre« af Sheila Kindred (juni 1995) læste jeg følgende sætning: »Brødre er aldrig en byrde.« Da jeg læste det, følte jeg fred og glæde.

Tak for det store arbejde, I udfører. Jeg nyder også de vidunderlige vidnesbyrd fra hele verden.

*Bondarenko Alla Victorovna,
Voskresensky Gren,
Ukraine missionen, Kiev*

EN TRØST OG STYRKE

Jeg har været medlem af Kirken i seks år. Siden jeg blev medlem, har jeg haft mange prøvelser. Til tider har jeg følt mig nedtrykt og deprimeret, men jeg har bedt Gud hjælpe mig med ikke at forlade den sandhed, som jeg har taget imod.

En kilde til trøst og styrke i de svære tider har været *Liahona* (engelsk). Når jeg læser *Liahona*, vokser min ånd, og mit vidnesbyrd styrkes. Det hjælper mig til at se optimistisk på livet, trods vanskelighederne. Jeg er meget taknemlig for dette tidsskrift. Jo mere jeg læser, desto mere lærer jeg.

*Mary Jane Quijano,
Paglaem Village Ward,
Bacolod Stav, Filippinerne*

SÅDAN FANDT JEG TID TIL AT LÆSE

For noget tid siden tegnede min mand og jeg abonnement på *A Liahona* (portugisisk). Efter at have modtaget flere numre havde jeg endnu ikke fået læst et eneste af dem. Det var svært at finde tid til at læse, fordi jeg er udearbejdende, og når jeg kommer hjem, har jeg mange gøremål.

Langt om længe fandt jeg en måde, hvorpå jeg kunne få tid til at læse *A Liahona*. Jeg tager det med mig, når jeg skal på arbejde, og så læser jeg i det ved busstoppestedet, i bussen, og når jeg har pauser på arbejdet.

Jeg følger Herrens Ånd meget mere nu. Dette vidunderlige kompas har udrettet meget godt i mit liv.

*Renilce A. C. L. de Moraes,
Araucaria Ward,
Curitiba Novo Mundo Stav, Brasilien*

TAK FRA UNGARN

Jeg vil gerne udtrykke en tak for det ungarskprogede tidsskrift, *Liahona*, og for børnesiderne, *Csillagoecska* (Lille Stjerne). Vi kan lide at læse artikler om profeterne og om sidste dages hellige andre steder i verden.

*Familien Bődö,
Budapest, Ungarn*

FÆLLESSKAB MED MEDLEMMERNE

Jeg elsker den russiske udgave af *Sjernen*. Dette tidsskrift hjælper mig til at være i kontakt med medlemmer af Kirken over hele verden og til føle et fællesskab i tro og åndelig støtte.

*Vera Terekhova,
Vasilostrovsky Gren
Skt. Petersborg Mission, Rusland*

FIRE ENKLE TING, SOM KAN HJÆLPE VORE FAMILIER OG VORE LANDE

Præsident Gordon B. Hinckley

Jeg føler en inderlig taknemlighed for livet i denne fantastiske tidsalder. Hvilke storslåede teknologiske fremskridt er der ikke blevet gjort – inden-for kommunikation, transport, lægevidenskaben og hjælpemidler til hjem og arbejde. Jeg nærer stor respekt, ja, næsten ærefrygt, for de forskere, som har gjort livet bedre for enhver af os.

Da jeg blev født, var gennemsnitslevealderen i USA 50 år. I dag ligger den på 75 år. Er det ikke forbløffende, at der er blevet føjet 25 år til gennemsnitslevealderen i løbet af den tid? Det samme sker i andre egne af verden. Jeg var 30 år gammel, da man opdagede penicillin, og derefter fulgte en række andre mirakuløse lægemidler.

I kender alle disse ting. Jeg nævner dem blot, så vi kan føle taknemlighed for dem. Vi har udrettet teknologiske mirakler, men tragisk nok oplever vi et moralsk og etisk forfald. Tillad mig at føre de ældre af jer tilbage til jeres barndomshjem. Jeg tror, at man i mange af disse hjem bad bønner; familierne knælede sammen om morgenen og bad om Guds kærlige omsorg. Om afte-

**Lær jeres børn godhed.
I nyere åbenbaring
har Herren sagt:
»Jeg har befalet jer at
opdrage jeres børn i lys
og sandhed.«**

nen bad de atter sammen. Det førte meget vidunderligt med sig. Det er svært at beskrive, men det gjorde noget ved børnene. Selve det at udtrykke taknemlighed til Gud, vor evige Fader, medførte en følelse af respekt, ærbødighed og påskønnelse. Man huskede de syge i disse bønner, og det samme gjaldt de fattige og nødlidende. Man huskede landets ledere i de bønner. Det fremelskede en respekt for dem, der beklædte offentlige embeder. Hvor er den respekt i dag?

Der hørtes ikke grov eller blasfemisk tale i de hjem. Man lærte også høflighed og uselvskhed dengang. En mand sendte mig for nylig et bånd med en tale, som Abner Howell, der boede i mit barndomskvarter, holdt for nogle år siden. Da Abner tilhørte en minoritet, var han nødt til at hænge i for at få en uddannelse. Han gjorde tjeneste som retsbetjent i Utahs lovgivende forsamling. I den tale udtrykte han taknemlighed for den gang, da han gik i skole, og min mor hjalp ham med lektierne og forsvarede ham over for de børn, som drillede ham. I vores hjem lærte vi, at alle jordens mennesker er Guds sønner og døtre. Deres hudfarve kan variere, men deres hjerter og følelser er de samme.

Jeg vil også gerne sige, at det var utænkeligt for os at gå sjuksket klædt i skole. Første gang jeg havde lange bukser på, var da jeg gik ud af mellemskolen. Indtil da gik jeg, ligesom mine venner, i korte bukser og lange sorte bomuldstrømper. Men tøjet var rent og pænt. Stopning af strømper var ikke nogen stor opgave, men det var en vigtig opgave.

Vi gik i almindelig folkeskole. Min skole var opkaldt efter den amerikanske statsmand Alexander Hamilton. Den skole, jeg gik på i mellemskolen, var opkaldt efter præsident Theodore Roosevelt. Vi lærte disse mænd at kende. Den 12. februar havde vi fri på præsident Abraham Lincolns fødselsdag. Den 22. februar havde vi en fridag til ære for præsident George Washington. Op til disse fridage blev vi undervist om »Ærlige Abraham« og drengen George, som indrømmede, at han havde

PHOTO: WEDEN-ANDERSON

Arbejd sammen. Børn har brug for at arbejde sammen med deres forældre, så de kan lære, at arbejde er prisen for renlighed, fremgang og velstand.

fældet sin fars kirsebærtræ. Beretningerne er måske ikke historisk korrekte, men de havde stor indflydelse på vores liv. Vi lærte at værdsætte princippet ærlighed. I vore dage fejrer vi Presidents' Day her i USA, men for mange er det bare blevet en dag, hvor man har fri.

Vi lærte at vise respekt for piger. Vi legede med dem hjemme i kvarteret. Vi holdt fester derhjemme for både drenge og piger. Selv da vi blev ældre og gik ud på stævnemøder, foregik det på en sund og god måde, og vi havde respekt for de piger, som vi omgikkes. Ja, samfundet har gjort store teknologiske landvindinger siden da, men vi har samtidig mistet en masse værdier.

I dag har vi smartere biler, men vi er bekymrede for bilkapringer og motoriserede bøller. Vi har fjernsyn og kabel-tv og alt, hvad der til hører, hvorigennem underholdning, som er rå, blasfemisk og vulgær, kan strømme lige ind i vores stuer. Vi vover ikke at gå på gaden om natten i mange storbyer. Forbrydelser er opført som vor tids alvorligste problem. Hvis vi bare tager USA

som eksempel, så anslås det, at der begås seks millioner alvorlige forbrydelser om året i dette land. Forbrydelsen pr. indbygger steg med 371 procent mellem 1960 og 1992. Det er kun 32 år. Der blev begået 23.760 mord i 1992, det svarer til omtrent halvdelen af de amerikanske, som faldt under hele Vietnam-krigen.

Børn, som slår andre børn ihjel, er blevet et af samfundets mest tragiske sider. Mord er næststørste dødsårsag blandt unge mennesker. Der bruges konstant flere penge på at ansætte nye politifolk og bygge nye fængsler. Jeg tvivler ikke på, at der er brug for det. Men jeg er ret sikker på, at det ikke vil ændre billedet, for det rammer ikke roden til problemerne.

Disse problemer er selvfølgelig ikke begrænset til vores land. De samme problemer opleves over hele verden. Ja, vel nyder vi godt af den teknologiske revolution. Der er gjort flere videnskabelige opdagelser i min levetid end i alle de århundreder, som er gået forud. Men på så mange andre områder glider vores civilisation tilbage i junglen – i hvert fald i storbyerne.

Jeg ved godt, at der altid har været kriminalitet i samfundet, og at der altid vil være kriminalitet, i hvert fald til en vis grad. Samfund har altid og vil fortsat have pornografi, umoral og andre problemer. Men vi kan ikke fortsætte den tendens, som vi oplever nu, uden at vi rammes af katastrofale følger. Der er for eksempel altid blevet født børn uden for ægteskabet i vores samfund, og det vil der nok altid blive. Men vi kan ikke tolerere, at dette afskyelige fænomen griber om sig, uden at vi kommer til at betale en frygtelig pris. Hele samfundet betaler for de situationer, hvor der er faderløse børn.

Jeg er mere bekymret for landenes moralske mangler end for underskuddet på nationalbudgetterne, selvom det selvfølgelig også er en alvorlig sag. Har vores samfund brug for flere politifolk? Det vil jeg ikke benægte. Har vores samfund brug for flere fængsler? Det vil jeg tro. Men det, de allermost har brug for, er at styrke deres

borgeres hjem. Ethvert barn er produktet af et hjem. Vores samfund har alvorlige ungdomsproblemer, men jeg er overbevist om, at de har et større forældreproblem. Jeg er taknemlig for, at vi i Kirken længe har belært om, og stadig belærer om og bruger en væsentlig del af vores ressourcer på at styrke medlemmernes hjem.

Jeg er taknemlig for det moderne hjemmes bekvemligheder, men jeg er bekymret for det, der foregår i vores hjem. Det blev for nylig bekendtgjort, at der hvert år udspiller sig 800.000 eller flere voldelige episoder i familier i USA. Den frygtelige skilsmisseprocent siger noget om, hvor stabile et samfunds familier er. Problemfyldte hjem fører uundgåeligt til en generation af problemfyldte børn.

Hvad kan man gøre? Vi kan ikke vende billedet på en dag, en måned eller et år. Men jeg er sikker på, at vi med en god indsats kan begynde at vende billedet i løbet af en generation og udrette mirakler i løbet af to generationer. Det er ikke ret lang tid i historisk perspektiv. Der er intet, vi kan gøre, som vil have større virkning på længere sigt, end overalt, hvor det er muligt, at genoplive den ånd i hjemmet, som kan få godheden til at blomstre op.

Da jeg var dreng, boede vi inde i byen hele skoleåret og ude på en gård om sommeren. Ude på den gård havde vi æbletræer, ferskentræer og forskellige andre frugttræer. Min bror og jeg lærte af beskære træer, mens vi endnu var i vores tidlige teenage-år. Hver lørdag i februar og marts, mens sneen endnu dækkede jorden, tog vi ud til gården. Vi deltog i kurser, som blev afholdt af landbohøjskolen. Jeg skulle nok mene, at vi lærte et og andet om at beskære træer efter datidens metoder. Vi lærte for eksempel, at man kunne beskære et ferskentræ i februar og derved stort set afgøre, hvor meget frugt, man ville høste den følgende september. Det hele gik ud på, at beskære træet på en sådan måde, at den spirende frugt fik mest mulig luft og sollys, som den sad der på sin gren.

Det samme gælder børn. Der er et sandt, gammel ordsprog, som lyder: »Som kvisten bøjes, således vil træet blive.« Må jeg gentage en historie, som jeg har fortalt ved en generalkonference. Ikke længe efter at vi blev gift, byggede vi vores første hus. Vi havde ikke ret mange penge, så jeg udførte det meste af arbejdet selv. Jeg var helt alene om at anlægge haven. Det første af de mange træer, som jeg plantede, var et akacietræ, og jeg så for mig, hvordan dets skygge en skønne dag ville svale huset om sommeren. Jeg anbragte det i et hjørne af haven, hvor vinden blæste kraftigt ind fra bjergslugterne mod øst. Jeg gravede et hul, stak de nøgne rødder ned, hældte muld omkring dem, vandede det og glemte alt om det. Det var kun en lille kvist, omkring halvanden centimeter i diameter. Det var så smidigt, at jeg med lethed kunne bøje det i alle mulige retninger. Jeg passede det ikke synderlig meget i det følgende år. Men så en vinterdag, hvor alt løvet var faldet af grenene, kiggede jeg tilfældigvis ud af vinduet og fik øje på det. Jeg lagde mærke til, at det hældede mod vest, helt kroget og ude af balance. Jeg fattede det ikke. Jeg gik ud og lagde hele min vægt imod det for at rette det op. Men stammen var nu næsten 30 centimeter i diameter. Mine kræfter kunne slet ikke måle sig med det. Jeg hentede en trisse og en talje i mit redskabsskur, jeg gjorde den ene fast til træet og den anden til en stærk pæl. Jeg trak i rebet. Trisserne bevægede sig kun en lille smule, og træstammen skælvede svagt. Men det var det hele. Det syntes som om træet sagde: »Du kan ikke rette mig op nu. Det er for sent. Jeg er vokset sådan op, fordi du har forsømt mig. Og nu bøjer jeg mig ikke.«

I desperation greb jeg til sidst min sav og savede en af de store grene mod vest af. Jeg trådte tilbage for at betragte mit værk. Jeg havde savet en stor del af træet af og efterladt et stort ar, som var 20 centimeter bredt. Og kun en enkelt gren strakte sig mod himlen.

Der er nu gået mere end et halvt århundrede, siden jeg plantede det træ. I dag bør min datter og hendes

familie i huset. For nylig kiggede jeg igen på træet. Det er stort, det har rettet sig meget op og det gør stor gavn. Men hvilke svære lidelser måtte det ikke gennemgå i sin ungdom, da jeg måtte bruge hårde midler for at rette det. Da jeg plantede træet, ville et stykke snor kunne have holdt det fast trods vindens rusken. Jeg kunne og burde have anbragt den snor, det havde været så let, men jeg gjorde det ikke. Og derfor bøjede det sig for de kræfter, som slog imod det.

Børn er som træer. Mens de er små, kan deres liv formes og ledes på rette vej, som regel uden meget besvær. Som forfatteren til Ordsprogene skrev: »Tilskynd drengen til at følge den vej, han skal gå, selv når han bliver gammel, vil han ikke vige fra den« (22:6). Den oplæring har sin rod i hjemmet. Der vil være ringe hjælp at hente andre steder. Regn ikke med at staten kan hjælpe i disse krisetider. Barbara Bush, hustru til USAs tidligere præsident George Bush, sagde følgende kloge ord til afgangsklasserne på Wellesley College i Wellesley i Massachusetts i 1990: »Jeres fremgang som familie og vores fremgang som samfund, afhænger ikke af, hvad der sker i Det Hvide Hus, men af hvad der sker i jeres hus.«

Religionen kan hjælpe og udrette mirakler. Religionen er værdiernes vogter og standardernes formidler. Dets budskab om værdier har været uforandret gennem historien. Lige fra Sinajs dage og op til nu har Herrens røst meget bestemt fortalt os, hvad der er ret og uret. I nyere åbenbaringer har den samme røst erklæret: »Men jeg har befaleet jer at opdrage jeres børn i lys og sandhed« (D&C 93:40).

I vil måske spørge: »Hvad kan vi gøre?« Hvis forældre efterlevede fire enkle principper, ville samfundets moralske værdier forandres i løbet af en generation eller to.

De lyder som følger: Lad forældre og børn (1) sammen belære om og lære om godhed, (2) arbejde sammen, (3) læse gode bøger sammen og (4) bede sammen.

Læs gode bøger sammen. Jeg har ondt af de forældre, som ikke læser for deres små børn. Jeg har ondt af de børn, som ikke opdager alt det vidunderlige, som findes i gode bøger.

Til forældre med små børn vil jeg foreslå følgende:

1. Lær jeres børn godhed. Lær dem at være høflige over for andre. Vi har oplevet en helt ufattelig situation i Jugoslavien, som er blevet opsplittet i hadefulde fraktioner, som myrder hinanden. Der syntes ikke at herske nogen som helst barmhjertighedsfølelse. Uskyldige blev mejet ned uden skånsel. Og hvorfor sker det? Jeg tror, at det skyldes, at man i det område i hjemmene i generationer har opdraget børnene til had mod alle, der havde en anden etnisk baggrund end deres egen. Den forfærdelige situation, som vi nu ser i det område, er den bitre frugt af hadets frø, som den tidligere generation har sået i børnenes hjerter.

Der er ingen grund til, at der skal herske konflikter mellem forskellige grupper i noget land. Lad folk belære deres børn om, at vi alle er børn af Gud, vor evige Fader, og lige så sikker, som det faderskab er en kendsgerning, lige så sikkert er det, at der skal herske broderskab. Lad

os belære om respekt for kvindelighed og mandighed. Lad enhver ægtemand tale med respekt, venlighed og taknemlighed om sin hustru. Lad enhver hustru omtale sin mands dyder. Præsident David O. McKay plejede at sige, at en mand ikke kunne gøre noget bedre for sine børn end at vise dem, at han elskede deres mor.

Er det gammeldags? Vel er det så. Det er lige så gammelt som selve sandheden. Familiestrigheder er blot et udtryk for djævelens listighed.

Lad forældre belære deres børn om det hellige ved sex, at evnen til at skabe liv er hellig, at de lyster, som brænder i os, kan og skal tæmmes og styres, hvis vi vil finde lykke, fred og godhed. Lad os indprente i enhver ung mands sind, at enhver ung kvinde er vor evige Faders datter, og ved at krænke hende, viser han ikke blot sine egne svagheder, men han krænker også sin Gud. Lad ham forstå, at ved at avle et barn pådrager han sig et ansvar, som vil vare livet ud.

Undervis i sandheden ved eksempel og forskrift – at det er ugudeligt at stjæle, at det er forkert at snyde, at det er en skændsel at hengive sig til løgn. Hvis vi skal genindføre høfligheden i vores civilisation, må processen tage sin begyndelse i hjemmet hos forældrene, mens børnene er små. Ellers vil det ikke kunne lykkes.

2. Arbejd sammen. Jeg ved ikke, hvor mange generationer eller århundreder det er siden, at nogen første gang sagde: »Lediggang er roden til alt ondt.« Børn skal arbejde sammen med deres forældre, vaske op sammen med dem, vaske gulve sammen med dem, slå græs sammen med dem, beskære træer og buske, male og lave småreparationer, rydde op og gøre mange andre ting, som vil lære dem, at arbejde er prisen for renlighed, fremgang og velstand. Der er alt for mange unge, som vokser op i troen på, at den eneste måde at få noget på, er ved at stjæle det.

Graffiti ville snart forsvinde, hvis dem, der lavede det, selv skulle vaske det af. Jeg husker stadig en oplevelse, jeg havde, da jeg gik i skole. Jeg spiste frokost med nogle andre drenge. Jeg skrællede en banan og smed skallen på jorden. Netop i det øjeblik kom inspektøren forbi. Han bad mig om at samle bananskallen op. Jeg siger, at han bad mig om det, men hans stemme lød meget bestemt. Jeg rejste mig fra bænken, som jeg sad på, og samlede bananskallen op. Jeg smed den i skraldespanden. Der lå meget andre skrald rundt om skraldespanden. Han sagde, at når jeg nu alligevel samlede mit eget skrald op, kunne jeg jo også samle de andres op. Det gjorde jeg så. Siden har jeg aldrig smidt en bananskal på jorden.

3. Læs gode bøger sammen. Jeg betragter fjernsynet som det største redskab, der indtil nu er opfundet til at undervise og uddanne større grupper af mennesker. Men jeg beklager al det smuds, ræddenskab, vold og banden, som hældes ind i vores stuer. Det siger desværre en del om vores samfund. Den kendsgerning, at fjernsynet er tændt i seks til syv timer hver dag i mange hjem, siger os en hel del. Jeg har ondt af de mennesker, som er blevet afhængige af flimmerkassen. For jeg mener, at der er tale om afhængighed. Det bliver en vane, der er lige så slem, som så mange andre dårlige vaner. Jeg har ondt af de forældre, som ikke læser for deres små børn. Jeg har ondt af de børn, som ikke opdager alt det vidunderlige, som man kan finde i gode bøger, eller oplever, hvor

pragtfuldt det er at trænge ind i en stor filosofers sind, mens vedkommende udtrykker sig i et ophøjet og veludviklet sprog om store og betydningsfulde emner.

Jeg læste engang, at Thomas Jefferson, der i sin tid var USA's præsident, voksede op med King James-Bibelen's storslåede sprog. Når vi konstant studerer i skrifterne, får vi ikke alene en storslået mulighed for at omgås store folk, ja, selv Herren, vi læser og nyder også de gamle profeters majestætiske sprog, som det er blevet omsat i ord og sætninger, som er smukke, stærke og gribende.

Hvis vi ville følge et slogan, som lyder: »Sluk for fjernsynet og læs en god bog«, ville vi derved gøre meget for at styrke den kommende generation. Men tag nu ikke fejl: Der sendes mange programmer af stor værdi i fjernsynet, men vi må være kræsne og ikke bare hjernelamme slaver af det bras, som mange forfattere og producere sender ud.

For nylig sendte en herre mig en bog. Han er doktor i filosofi ved et stort universitet. Han fortalte mig, at det havde været en stor oplevelse for ham at læse den pågældende bog. Jeg læste den. Det er beretningen om en dreng fra Paris, som ved en ulykke blev blind som otte-årig. Det er beretningen om, hvordan der kom nyt lys ind i hans liv, da mørket lukkede sig om ham. Da han var 16 eller 17, erobrede tyskerne Frankrig, og de tyske soldater marcherede ind i Paris. Denne blinde dreng, som var kvik og veluddannet, organiserede en modstandsgruppe. Han og hans kammerater indsamlede og videregav oplysninger ved hjælp af en lille avis, som de trykte på en duplikator. Deres virke tog til, indtil de til sidst trykte 250.000 eksemplarer af hvert nummer. Så blev han forrådt af et medlem af gruppen, anholdt og sendt til Buchenwald. Og der i snavset og fortvivlelsen boede han blandt andre lignende ofre. Han kunne ikke se, men han havde et indre lys, som hævede sig over hans tragiske omstændigheder. Han overlevede, som en lederskikkelse blandt denne forfærdelige lejrs fanger.

FOTO: LORNGEN LONGZINA JIN

Bed sammen. Fædre og mødre opfordres til at knæle sammen med deres små børn og henvende sig til Guddommens trone for at udtrykke taknemlighed for deres velsignelser.

Den lille avis, som han grundlagde, blev til en stor avis. Jeg læste den bog og blev opløftet og styrket af beretningen om den enestående unge mand. Hvis I ikke kan finde gode helte og heltinder til jeres børn i fjernsynet, så hjælp jeres børn med at finde dem i gode bøger.

4. Og endelig, bed sammen. Er det så svært at bede? Vil det være svært at opfordre fædre og mødre til at knæle sammen med deres børn og rette henvendelse til Guddommens trone og udtrykke taknemlighed for velsignelser, at bede for de nødlidende, såvel som for dem selv og gøre dette i denne verdens Frelser og Forløser navn? Bøn er storslået. Det kan både jeg og I bære vidnesbyrd om. Hvor går de familier, som ikke benytter sig af denne dyrebare og enkle skik, dog glip af utrolig meget.

Det er enner af stor værdi for forældre og børn. Lad os sammen lære og belære om godhed, arbejde sammen, læse gode bøger sammen og bede sammen. Det kan

gøres, trods presset i vores travle hverdag. Det kan gøres sammen med børnene, og især mens børnene er små. Det kan til tider synes for sent, når børnene er blevet teenagere. Men så husk på mit akacietræ. Indgriben og lidelse gjorde det til noget smukt, som i dag yder en velkommen skygge fra middagsheden.

Jeg giver jer denne opfordring, som en, der har modtaget det hellige apostelebøde og i kraft af den kaldelse, som jeg nu har. Det hellige embede overdrages ikke som en æresbevisning. Det gives med det ansvar at velsigne, opmuntre, styrke og opbygge tro på det, som er godt og guddommeligt. Og, mine brødre og søstre, med det præstedømmes myndighed velsigner jeg jer, hver eneste af jer, enhver af os, at uanset hvor svag vores indsats må synes at være, så må den blive en stærk kraft, som kan vække godhedens ånd i vores hjem og i vores lande.□

Tilpasset fra en tale, som blev holdt den 5. marts 1994 til Washington D.C. afdelingen af Brigham Young University Management Society.

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERNE

1. Vi har opnået teknologiske mirakler, men desværre oplever vi et moralsk og etisk forfald.
2. Det samfundet trænger til, mere end noget andet, er, at dets borgeres hjem bliver styrket.
3. Hvis forældre ville efterleve fire enkle principper, ville vores samfunds moralske værdier kunne ændres i løbet af en eller to generationer:
 - Lær jeres børn godhed.
 - Arbejd sammen.
 - Læs gode bøger sammen.
 - Bed sammen.
4. Dette kan gøres, trods vores travle omstændigheder. Det kan gøres sammen med børnene, og især mens børnene er små.

FAMILIEN

EN PROKLAMATION TIL VERDEN

DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB OG DE TOLV APOSTLES RÅD
I JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE.

VI, DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB og De Tolv Apostles Råd i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, erklærer højtideligt, at ægteskab mellem mand og kvinde er indstiftet af Gud, og at familien er af afgørende betydning i Skaberens plan for sine børns evige skæbne.

ALLE MENNESKER – mænd og kvinder – er skabt i Guds billede. Hver enkelt er en højt elsket søn eller datter af himmelske forældre, og som sådan besidder hver enkelt guddommelige egenskaber og muligheder. En persons køn er et fundamentalt særkende ved den enkeltes forjordske, jordiske og evige identitet og hensigt.

I DEN FØR(JORDISKE) VERDEN kendte og tilbad åndelige sønner og døtre Gud som deres evige Fader og

»Sønner (børn) er en gave fra Herren« (Sl 127:3). Forældre har en hellig pligt til at opdrage deres børn i kærlighed og retskaffenhed, til at sørge for deres fysiske og åndelige behov, til at lære dem at elske og tjene hinanden, til at overholde Guds befalinger samt til at være loydlige samfundsborgere, uanset hvor de bor. Ægtemænd og hustruer – mødre og fædre – vil over for Gud blive holdt ansvarlige for udførelsen af disse forpligtelser.

FAMILIEN er indstiftet af Gud. Ægteskabet mellem mand og kvinde er grundlæggende i hans evige plan. Børn har ret til at blive født inden for ægteskabets rammer og blive opdraget af en far og en mor, som ærer deres ægteskabsløfter med fuldstændig troskab. Lykke i familietlivet vil med størst sandsynlighed opnås, når det er

accepterede hans plan, hvorved hans børn kunne opnå et fysisk legeme og opnå jordiske erfaringer for at udvikle sig frem mod fuldkommenhed og til sidst realisere deres guddommelige skæbne som arving til evigt liv. Den guddommelige plan for lykke gør det muligt for familiebånd at fortsætte på den anden side af graven. Hellige ordnanser og pagter, der er tilgængelige i hellige templer, gør det muligt for enkeltpersoner at vende tilbage til Guds nærhed og for familier at være forenet for evigt.

DEN FØRSTE BEFALING, som Gud gav til Adam og Eva, vedrørte deres mulighed for, som ægtemand og hustru, at blive forældre. Vi erklærer, at Guds befaling til sine børn om at mangfoldiggøre sig og opfylde jorden stadig er gældende. Vi erklærer endvidere, at Gud har befålet, at foreringens hellige kraft kun skal anvendes mellem en mand og en kvinde, der er lovligt viet som ægtemand og hustru.

VI ERKLÆRER, at den måde, hvorved det jordiske liv skabes, er guddommeligt bestemt. Vi bekræfter livets hellighed og dets vigtighed i Guds evige plan.

ÆGTEMAND OG HUSTRU har et stort ansvar for at elske og vise omsorg for hinanden og for deres børn.

baseret på Herren Jesu Kristi lærdomme. Vellykkede ægteskaber og familier bygges på og fastholdes ved tro, bøn, omvendelse, tilgivelse, respekt, kærlighed, barmhjertighed, arbejde og sunde fritidsbeskæftigelser. I henhold til den guddommelige plan skal fædre lede deres familier i kærlighed og retskaffenhed og har ansvaret for at sørge for livets fornødenheder samt beskytte deres familier. Mødre har primært ansvaret for at opdrage deres børn. I disse hellige ansvar er fædre og mødre forpligtet til at hjælpe hinanden som jævnbyrdige partnere. Uarbejdsdygtighed, dødsfald eller andre omstændigheder kan nødvendiggøre individuelle tilpasninger. Den øvrige familie bør hjælpe til, når der er behov herfor.

VI ADVARER OM, at personer, som bryder løftet om troskab, som misbruger ægtefælle eller børn, eller som ikke opfylder ansvarerne i familien, en dag skal stå til ansvar over for Gud. Vi advarer endvidere om, at familiens opløsning vil påføre personer, lokalsamfund og nationer de ulykker, som er forudsagt af fordums og nutidige profeter.

VI OPFORDRER ansvarlige borgere og offentligt ansatte overalt til at fremme de skridt, der har til hensigt at bevare og styrke familien som samfundets grundlæggende bestanddel.

Denne proklamation blev oplæst af præsident Gordon B. Hinckley ved Højelsbeforeningens møde den 23. september 1995 i Salt Lake City, Utah.

FLORENCE CHUKURAH

FORANDRINGENS MIRAKEL

Jan U. Pinborough og Barbara J. Clarke

Glæde stråler ud af øjnene på Florence Chukwurah fra Lagos i Nigeria. Og med god grund. I alt det, der virkelig tæller – sin tro, sin familie og sin uddannelse – er søster Chukwurah en meget velsignet kvinde. Hun er mor til trofaste børn. Hun er en veluddannet og erfaren sygeplejerske. Hun har arbejdet tæt sammen med sin mand, Christopher, mens han præsiderede over missionen i Accra i Ghana. Hun var med til at begrænse sygdomstilfælde blandt missionærerne ved at lære dem at koge og filtrere deres vand, spise sundt og holde deres omgivelser pæne og rene. Nu har familien Chukwurah endnu større mulighed for at tjene. Bror Chukwurah er for nylig blevet kaldet som områdeautoritet for det afrikanske område.

Men livet begyndte ikke så lovende for Florence Chukwurah, og beretningen om, hvordan hun blev en kultiveret og fremgangsrig kvinde, er beretningen om et mirakel.

Larvens gradvise forvandling fra en simpel orm til en smuk skabning med glitrende vinger virker altid mirakuløs. Men et menneskelivs forvandling er endnu mere forbløffende. Og som Præsident Ezra Taft Benson

forkyndte, kan enhver få del i det mirakel: »Mennesker, som overgiver deres liv til Gud, vil opdage, at han kan få meget mere ud af deres liv, end de selv kan. Han vil højne deres glæde, udvide deres horisont, skærpe deres forstand, styrke deres muskler, opløfte deres ånd, mangfoldiggøre deres velsignelser, forøge deres muligheder, trøste deres sjæl, skabe venner og udgyde fred over dem« (Det Første Præsidentskabs juleandagt, den 7. december 1986).

Larvens forvandling til sommerfugl sker gradvist, og et menneskeliv forandres heller ikke bare på et øjeblik. Men selv livslange udfordringer kan vendes til styrke for dem, der trofast søger Herren og indordner sig under hans guddommelige vilje.

»JEG BESLUTTEDE MIG FOR AT ARBEJDE HÅRDT.«

Forandringens mirakel har været meget tydeligt i Florence Chukwurahs liv. Hun blev født til et liv i fattigdom i Onitsha i Nigeria. Hendes far, som arbejdede til søs på et skib, var sjældent hjemme. Florences mor havde ingen uddannelse og arbejdede hårdt for at forsørge familien.

Da Florence var en halvvoksen pige, fik hun øjnene op for, hvor fattig hendes familie var. Da hun var omkring 11 år gammel, havde hun truffet en fast beslutning i sit sind: Hun ville væk fra fattigdommen. Det, der gjorde dette til mere end blot et barnligt ønske, var den kendsgerning, at hun også havde truffet andre faste beslutninger. Hun mente, at det ville hjælpe hende til at opnå et bedre liv. For det første, mindes hun, »beslut-

Herover: Børn i Rajahmundry.

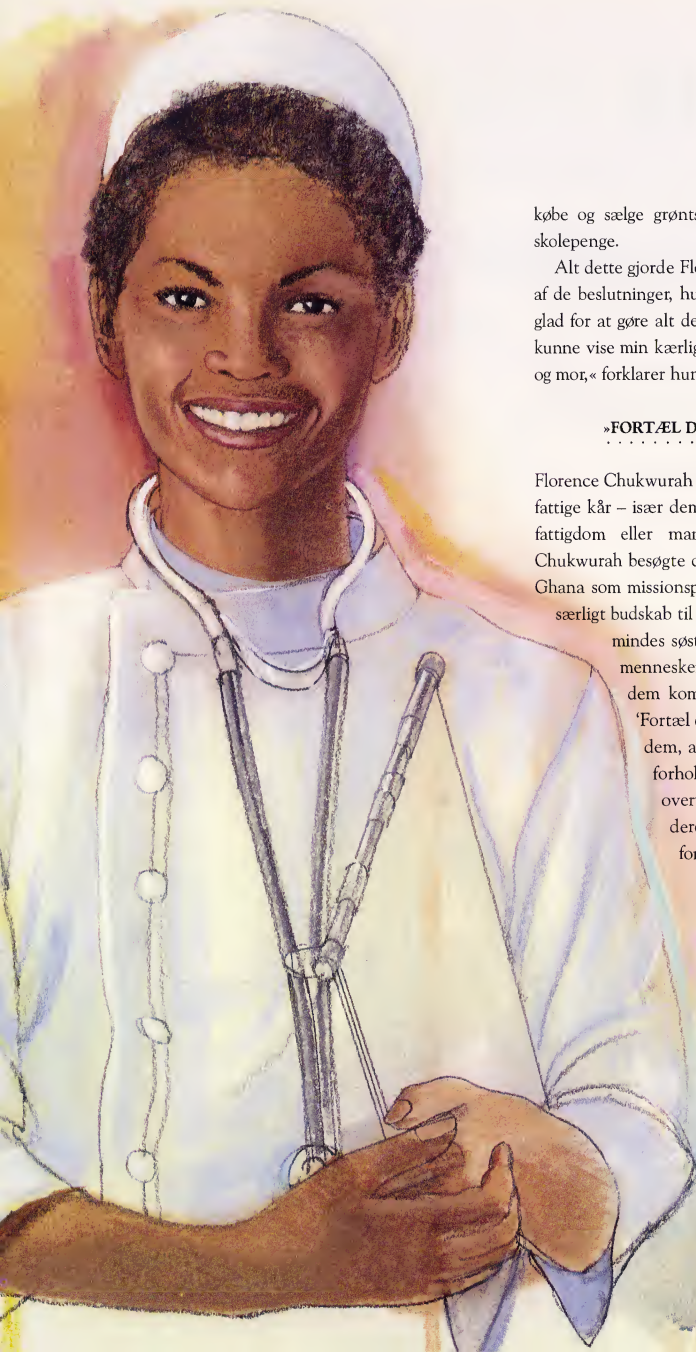
Yderst til venstre: Medlemmer af Hyderabad Anden Gren hygger sig efter søndagens møder, til venstre.

Efter de få år med begrænset fremgang ophørte missioneringen i Indien for en tid. Da man ikke kunne overvinde de barrierer, som sproget og kulturen udgjorde, lukkede man missionen, og missionærerne vendte hjem. Nogle britiske omvendte rejste til Amerika, mens de indiske medlemmer klarede sig, så godt de kunne uden missionærer.

De udfordringer, som de første missionærer stødte på, er her stadig. Indien er stadig et land, som er præget af forskelligheder, traditioner og dyrkelse af Østens religioner. Det er et land, hvor det gamle brydes med det nye, hvor fattigdom overgår velstand, og millioner af mennesker blandes i et kalejdoskop af klasser og kaster.

købe og sælge grøntsager for at skaffe midler til sine skolepenge.

Alt dette gjorde Florence med et villigt sind på grund af de beslutninger, hun traf, da hun var 11 år. »Jeg var glad for at gøre alt det, for det var en måde, hvorpå jeg kunne vise min kærlighed til min familie og ære min far og mor,« forklarer hun.

»FORTÆL DEM DIN LIVSHISTORIE«

Florence Chukwurah har en særlig forståelse for børn fra fattige kår – især dem, der føler sig generte på grund af fattigdom eller manglende uddannelse. Når søster Chukwurah besøgte de små grene i missionen i Accra i Ghana som missionspresidentens hustru, havde hun et særligt budskab til de unge. »Vi besøgte en lille gren,«

mindes søster Chukwurah. Mange af de unge mennesker kunne ikke læse, og mange af dem kom slet ikke i kirke. »Ånden sagde: 'Fortæl dem din livshistorie.' Så jeg fortalte dem, at jeg var vokset op under lignende forhold. Jeg fortalte dem, at jeg overvandt min generthed ved at studere og ved at adlyde mine forældre og lærere.«

Som ung pige fornyede Florence sin beslutning om at være flittig med lektierne, fordi hun lagde særlig mærke til de naboer, som havde en uddannelse. Flere af hendes barndomsvenner havde forældre, som var lærere og skoleinspektører.

Florence fattede interesse for sygeplejefaget, tildels fordi hun kunne lide den måde, sygeplejersker var klædt på. Og fordi hun havde passet sine små søskende, var hendes naturlige interesse for at hjælpe andre blevet skærpet. Hendes far havde lånt penge fra en pengeudlåner for at kunne betale for hendes gymnasieuddannelse, en gæld som Florence senere betalte tilbage. Men hun havde ikke råd til at gå på universitetet eller lærerseminarium. Men staten ville give tilskud til en sygeplejerskeuddannelse. Så som 16-årig foretog Florence en rejse på seks timer fra sit hjem for at påbegynde sin uddannelse til sygeplejerske.

Det år, hvor Florence tog afgangseksamen fra Queen Elizabeth Hospital, blev hun tildelt Florence Nightingale Prisen som årets bedste sygeplejerske. Hun fortsatte sin uddannelse og blev færdiguddannet som jordemoder fem år senere i 1970.

I dag opfordrer søster Chukwurah på det kraftigste unge mennesker til at bryde ud af analfabetismen ved hjælp af Kirkens læsefærdighedsprogram. »Jeg fortæller dem, at de er Afrikas fremtid,« siger hun. Hun opmuntrer de unge til at værdsætte det, de har, men også til at bygge videre på det ved hjælp af kreativitet og fantasi.

EN FAMILIE, SOM ER FAST FORANKRET I FRELSEREN

Men endnu stærkere end den unge Florences ønske om at få en uddannelse, var hendes længsel efter at gå i kirke sammen med sin familie. Faktisk siger hun, at det var hendes »inderligste længsel«. Hun anså de familier i nabolaget, der gik i kirke sammen, som særligt velsignede. Og hun beundrede en mand, som blev kaldt »Hellige Nweje,« en pensioneret anglikansk præst, som gik omkring i kvarteret og opfordrede børnene til at opføre sig ordentligt.

Da Florence var blevet en fremragende sygeplejerske og jordemoder, traf hun Christopher Chukwurah. Sammen søgte de efter Herrens kirke.

Det var Florences eksemplariske opførsel, som uløste den række af begivenheder, der opfyldte hendes inderste længsel. Hun virkede som sygeplejerske i sin fødeby Onitsha i Nigeria. En kvinde i nabolaget lagde mærke til, at Florence tog direkte hjem efter arbejde i stedet for at gå ud med mænd. Kvinden opfordrede sin nevø til at kontakte Florence.

Da Christopher Chukwurah traf Florence, fortalte han hende straks, at han søgte en hustru. Han sagde, at han ud fra sin tantes anbefaling gerne ville gifte sig med Florence. Florence lovede at overveje hans frieri.

»Jeg lever nær Herren hele mit liv,« mindes søster Chukwurah. »Noget fortalte mig, at jeg skulle holde mig nær Herren.« Hun havde hele tiden bedt om en god ægtemand – en, som ville holde af hende og ikke drikke spiritus. »Jeg ville have en familie, som skulle være fast forankret i Frelseren,« forklarer hun.

Da hun bad angående Christopher, fik hun en varm følelse af, at han var en mand, der forstod sig på åndelige værdier. Da han senere kom for at forhøre sig om

Florences svar, gav hun ham sit ja. De blev gift den 3. marts 1972.

Og Christopher Chukwurah delte hendes længsel efter åndelige værdier, nøjagtig som hun havde fornemmet. Sammen undersøgte de en række kirker, og de fastede og bad regelmæssigt sammen.

Christopher delte også hendes ønske om at uddanne sig. Han havde en bachelorgrad i statskundskab og kommunikation, og kort efter at han og Florence var blevet gift, rejste de til USA. Christopher tog den eksamen i uddannelsesadministration fra Illinois State University. Florence studerede psykologi på halvtid og arbejdede på flere hospitaler.

De vendte tilbage til Nigeria i 1977, stadig uden at sluttet sig til noget bestemt trossamfund. I 1981 var de blevet trætte af at gå fra kirke til kirke.

Igennem årene havde familien Chukwurah skabt den tradition at afholde en familiefaste på den sidste dag i året. Nytårsaften, den 31. december 1981, var målet med deres faste at få vejledning til at finde den kirke, som de kunne forblive i resten af deres liv.

Blot ni dage senere var Florence ved at lave mad ude i køkkenet, og Christopher var i færd med at forberede en forelæsning, da de begge modtog et svar på deres

Da hendes mand var bortrejst, og der ikke var andre præstedømmebærere i nærheden, knælede Florence i bøn og bad for sin syge søn. Herover: Florence og Christopher Chukwurah.

bøn. »Jeg fik en vedvarende fornemmelse af, at vi skulle besøge en gammel ven af familien. Da jeg sagde det til min mand, sagde han: 'Jeg har den samme fornemmelse. Kan vi tage derhen med det samme?'«

Da de ankom til deres vens hjem, blev de forbavsede over, at han bød dem på sodavand i stedet for øl, som er sædvanen. Han forklarede, at eftersom han og hans hustru nu var medlemmer af en kirke, som hed Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, var de holdt op med at drikke spiritus og ryge.

»Min mand og jeg så på hinanden,« mindes søster Chukwurah. »Vi elsker hinanden så højt, at vi kan samtale med øjnene. Da vi havde set hinanden i øjnene, spurgte vi straks: 'Hvordan kan vi blive medlemmer af den kirke?'«

Efter at være blevet undervist af missionærerne, blev familien Chukwurah døbt i februar 1982.

»MIT HJERTE SYNGER AF GLÆDE HELE TIDEN.«

Ti år efter at de var blevet medlemmer af Kirken, blev Christopher Chukwurah kaldet som præsident for missionen i Accra i Ghana. Den kaldelse åbnede døren for den største velsignelse af alle, da familien Chukwurah blev beseglet til hinanden i templet i Salt Lake City.

Deres ældste søn, Emeka, som i øjeblikket tjener som missionær i Johannesburg i Sydafrika, blev også beseglet til dem.

Chukwurahs ser frem til den dag, hvor deres to andre børn også kan blive beseglet til dem. Uchenna, deres næstældste søn, har afsluttet gymnasiet og seminarprogrammet. Han er grenens musikformand og organist og vil gerne studere medicin. Deres yngste søn på 10 år hedder Oluebube, et navn, der betyder »Guds mirakel.« Han er en fremragende elev og har en dejlig sangstemme. Familien Chukwurah har også to plejedøtre.

Bror og søster Chukwurah har lært at følge Åndens tilskyndelser, både i deres kaldelser i Kirken og i deres børneopdragelse. Engang var Uchenna blevet meget syg,

og søster Chukwurah blev hjemme hos ham, mens hendes mand, som jo var missionspræsident, rejste til Sierra Leone. Den ni år gamle Uchenna havde fået medicin, men han blev mere og mere syg. Han blev ved med at kaste op og blev svagere og svagere, indtil han til sidst besvmede. Florence tog hans puls og opdagede, at den var meget svag. Hun var overbevist om, at han var ved at dø.

Da der ikke var en præstedømmebærer til stede, som kunne give hendes søn en velsignelse, knælede søster Chukwurah ned ved siden af sin søns seng og holdt om ham, mens hun bad om hjælp. Under bønnen fik hun en klar tilkendegivelse af, at hun skulle holde op med at give ham nogle bestemte piller. Klokkeren var 17.45, og hun skulle give ham pillerne igen kl. 18.00. Da hun rejste sig, følte hun sig meget lettet. Nu da hun helt klart vidste, hvad hun skulle gøre, ændrede hun på hans medicin. Straks blev Uchennas puls normal, og hans kvalme forsvandt.

»Jeg savnede min mand, som kunne have givet ham en velsignelse,« siger søster Chukwurah. »Jeg havde intet håb om hjælp fra andre end Herren. Så jeg udøvede min tro og anråbte Herren. Og Herren reddede hans liv.«

Florence Chukwurah nævner sit livs mirakler med taknemlighed. »Jeg har aldrig måttet tigge om mad,« siger hun. »Jeg har altid klaret mig selv. Jeg har lært min familie, hvordan man undgår smittefare ved at efterleve en god personlig hygiejne i hjemmet, og jeg har lært mange andre det samme. Jeg har en mand, som bærer præstedømmet og hjælper mig med at opdrage vores børn i Herrens tjeneste.«

Florence Chukwurahs liv er blevet forvandlet fra et liv i usikkerhed og afsavn til et liv i fred og glæde. »Herren hørte mine bønner,« siger hun. »Han forstod min kamp og min søgen efter en lys og lykkelig fremtid. Han kronede min indsats med flere velsignelser, end jeg kan opremse. Siden jeg er blevet medlem af Kirken, vågner jeg hver dag med fred i hjertet. Mit hjerte synger af glæde hele tiden.« □

Anstødssten, tro og mirakler

Præsident Thomas S. Monson

Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Gennem tiden har en af de store anstødssten, som de, der begynder på slægtsforskning, støder på, været den fjende, som hedder »frygt«, og den medfølgende følelse af utilstrækkelighed. Arbejdet med at finde vores afdøde slægtninge og sørge for, at der udføres ophøjende ordinanser for dem, er en befaling fra vor himmelske Fader og hans elskede Søn. De lader os ikke i stikken med opgaven, men bereder, ofte på dramatisk vis, vejen for os og besvarer vores bønner.

For nogle år siden kunne man i avisen læse en notits fra Reuter, som berettede om, hvordan det lykkedes for en amerikaner at spore sine forsvundne forfædre tilbage til Storbritannien – og det uden andre udgifter end prisen på et luftpostfrimærke. Mike Archdale på 25 fra Miles City i Montana vidste kun, at hans bedstefar Lionel Dawson Archdale var emigreret til Amerika fra Nordirland i slutningen af det 19. århundrede. Så Mike Archdale skrev til den eneste adresse, han kendte i London: – Det Britiske Turistråd – og bad om hjælp til at finde sin slægt.

Hans brev blev åbnet hos Turistrådet af en pr-medarbejder, som hed Gilbert Archdale.

Gilbert Archdale undersøgte sagen og sendte så dette svar til Mike: »Davs. Jeg er din fætter!«

Resten er historie.

De af os, som har forfædre fra Skandinavien, står over for det problem, som hedder patronymikon (familienavn dannet af faderens navn). For at give de af jer, som ikke er skandinaver, et indblik i vores problemer, kan jeg fortælle, at min farfars navn var Nels Månson; hans fars navn var ~~set~~ ikke Månson – han hed

Måns Okeson; og hans far hed Oke Pederson; og hans far igen hed Peter Månson – så er vi tilbage til Monson igen – og hans far hed Måns Lustig, hvilket var det navn, den svenske hær havde givet ham, for at skelne de forskellige Peter-soner, Johnsoner og Månsoner fra hinanden, når de indtrådte i militærtjenesten. Men også denne udfordring kan overvindes, når vi forstår processen bag navngivningen.

Den gang Præstedømmets Genealogiske Komité blev oprettet, fortalte president Hugh B. Brown os, at missioneringen skrider hurtigt frem i åndeverdenen. Han citerede en udtalelse fra præsident Joseph F. Smith om, at de, der ikke har haft mulighed for at høre det evige evangelium i dette liv, hører det nu. Præsident Smith erklærede: »Dette evangelium, åbenbaret til profeten Joseph, prædiktes allerede til ånderne i forvaring, til dem, der er gået bort fra denne jordiske sfære og til åndeverdenen uden kundskab om evangeliet. Joseph Smith prædiker dette evangelium for dem. Ligeledes

gør Hyrum Smith, Brigham Young og alle de trofaste apostle, der levede i denne uddeling under profeten Josephs administration.«¹

Og som præsident Smith antydede i 1916: »Gennem vort virke for dem vil deres trældoms lænker falde fra dem, og det mørke, der omgiver dem, vil blive fjernet, således at lyset kan skinne på dem, og de i ånderverdenen vil høre om det arbejde, som er blevet udført for dem af deres børn her (på jorden), og de vil glæde sig med jer over udførelsen af disse pligter.«²

Jeg kan godt lide ordet pligt. For mig er en pligt noget helligt. Jeg kommer til at tænke på Harry Emerson Fosdick ord: »Mennesker vil arbejde hårdt for penge, og mennesker vil arbejde endnu hårdere for andre menneskers skyld, men de vil arbejde allerhårdst, når de føler hengivenhed for en sag. Indtil villigheden overstiger tvangen vil mennesker kæmpe som tvangsudskrevne, snarere end at følge banneret som ægte patrioter. Pligten bliver aldrig udført værdigt, før den udføres af én, som med glæde ville gøre meget mere end han gør, hvis han bare kunne.« De, der har hengivet sig til slægtsforskning, lever op til den definition på pligtfølelse. I er hengivne.

Skønt midlertidige hindringer kan synes uovervindelige, vil der ofte på mirakuløs vis vise sig en tydelig sti gennem alle problemerne.

Skønt midlertidige hindringer kan synes uovervindelige, vil der ofte på mirakuløs vis vise sig en tydelig sti gennem problemerne.

For et par år siden skrev Alice E. Smith fra Yuba City i Californien om en trosfremmede oplevelse, som hun havde haft, mens hun søgte efter sin oldefars dødsdata. Hun og hendes mand var på vej hjem fra deres årlige besøg hos datteren, som bor i nærheden af Seattle i staten Washington. Skønt søster Smith vidste, at hendes mand hadede at gøre ophold under hjemturen, spurgte hun alligevel, om de kunne

køre ind til en bestemt kirkegård for at se, om de kunne finde oplysninger om hendes oldefars død. Hun blev glædeligt overrasket, da han indvilligede i at køre ind til en lille by ved bredden af Columbia River.

En pludselig indskydelse fik dem til at køre hen til den nærmeste af tre kirkegårde, hvor de parkerede nær kirkegårdens ældste afsnit og begyndte at lede. Inden der var gået ti minutter, råbte deres yngste

datter: »Her ligger en Bailey. Jeg tror, det er ham!«

Ved hjælp af en dåse rent vand og en klud fra bilen skrubbende hendes mand omhyggeligt mange års snavs og mos væk, så de kunne læse navnet og datoen, samt en lille inskription: Læg mærke til denne inskription: »Her er mit hjerte, O, tag det og besegl det. Besegl det til dit rige i himlen.« Det var bestemt himmelsk indgriben, som førte dem til dette budskab fra en hengiven metodistforfader til familien i dag.

Et andet familiemedlem opdagede, at inskriptionen var taget fra salmen »Come, Thou Fount of Every Blessing.«³ Den salmes guddommelige budskab vil genlyde i denne voksende familie i al evighed. Ordet *besegle* vil antage en dybere betydning.

Herren har aldrig sagt, at hans værk begrænsede sig til vores jordiske liv. Profeten Joseph Smith erklærede: »Alt, hvad vi gør for vores egen frelse, skal også udføres for vores afdødes frelse, for frelse er ens for alle.«

Vi må ikke blive trætte af at gøre det gode. Hvis vi føler, at vores bidrag til dette hellige værk er lille eller ubetydeligt, så skal vi blot huske på, at »sjæle er af stor værdi i Guds øjne.«⁴ Er det da noget under, at vi, når vi modtager et vidnesbyrd om dette værk, får et ønske om at yde alt for dets fremgang? Hindringer forsvinder som dug for solen.

Når vi udfører vores arbejde i tro, vil vi kvalificere os til de ønskede velsignelser.

Da jeg tjente som præsident for Den Canadiske Mission med hovedsæde i Toronto i Canada, var der i missionen en pligtopfyldende kvinde ved navn Myrtle Barnum, som udførte slægtsforskning. Hun var så frofast i dette hellige hverv. Hun havde indsamlet en masse oplysninger om St. Lawrence River-området. Hun var nået så langt, som hun kunne. Hun anede ikke, hvor hun nu skulle søge. Hun studerede. Hun søgte. Hun bad. Men hun gav aldrig op. Og skønt hun måned efter slidsom måned blev skuffet, fordi hun ikke var i stand til at finde det, hun søgte, så opgav hun dog ikke håbet.

En dag kom hun forbi et antikvariat og følte sig tilskyndet til at gå indenfor. Hun kiggede på alle reolerne og fik så øje på et sæt bøger, som tiltrak sig hendes opmærksomhed. Hun kan ikke forklare hvorfor, udover at det var Herren, som inspirerede hende. Titlen på de to bøger var: *Pioneer Life on the Bay of Quinte, bind 1 & 2*. Det lød som en roman. Hun tog de to stødte bøgerne ned fra hylden, og da hun kiggede i dem, blev hun forbløffet. Det var ikke en roman. Det var en genealogisk optegnelse over alle de mennesker, som havde boet i Bay of Quinte så langt tilbage, som man havde kirkebøger. Hun granskede

side efter side, og der fandt hun oplysninger, som løste op for hendes families historie, så hun kunne fortsætte sit virke.

Et ældstevorum i området indsamlede den nette sum, som skulle til, for at hun kunne købe de to bøger. De blev sendt til Kirkens hovedkvarter i Salt Lake City, og jeg modtog et brev, som forklarede, at de selv samme bøger havde været med til at løse op for andre tusinder af navne på folk, som var gået bag sløret. Et stort antal mennesker glædede sig over denne skatkiste, som forbandt mange af deres slægtslinjer, deriblandt præsident Henry D. Moyle, som på det tidspunkt var medlem af Det Første Præsidentskab. En af hans bedstefædre stammede fra det område. Og alt dette skete, fordi en frofast Herrens tjener nægtede at give op, nægtede at lade sig slå ud og nægtede at sige: »Der er ikke noget jeg, som enkeltperson, kan gøre.«

Mine kære søskende, må vor himmelske Fader velsigne dette vigtige og berigende slægtshistoriske værk. □

NOTER

1. *Evangeliske lærdomme*, side 397.
2. *Conference Report*, oktober 1916, side 6.
3. *Hymns*, 1948, nr. 70.
4. L&P 18:10.

HVORDAN KAN JEG FÅ MIN VEN TIL AT ANERKENDE JOSEPH SMITHS FØRSTE ÅBENBARING?

En af mine venner siger, at han kan godtage alt om Kirken, bortset fra Joseph Smiths første åbenbaring. Hvad skal jeg sige til ham?

Svarene har til hensigt at hjælpe og vejlede, men er ikke udtryk for Kirkens lærdomme.

VORES SVAR

Lige siden Adams dage har Gud kaldet profeter til at forkynde sit ord for sine børn på jorden. I Bibelen sagde han: »Gud Herren gør ikke noget, førend han har åbenbaret sine planer for sine tjenere, profeterne« (Am 3:7). Syner er blot en af de måder, hvorpå Herren kommunikerer med sine profeter. For som han har sagt: »Er der en profet blandt jer, giver jeg mig til kende for ham i et syn, taler til ham i en drøm« (4 Mos 12:6).

I dag, som i fortiden, vejleder Herren os gennem levende profeter. Et af genoprettelsens største budskaber er faktisk, at Gud »har ... kaldt ... Joseph Smith jun. og talt til ham fra himlen og givet ham befalinger, da (han) vidste, at ulykker skulle ramme jordens indbyggere« (L&P 1:17).

Joseph Smith ønskede ikke at blive profet, mere end Moses gjorde. Men de oplevede begge et dramatisk syn, som ikke alene ændrede deres liv, men også millioner af andre

menneskers liv. Moses' syn fandt sted på en barsk bjergside, da han ville se nærmere på en mystisk brændende tornebusk. Den 14-årige Josephs syn fandt sted i en lille lysning i en skov, da han ønskede at få at vide, hvilken kirke som var sand. Det spørgsmål åbnede himlene, og Joseph Smith blev det udvalgte redskab, gennem hvem Herren gengav Jesu Kristi evangelium til jorden i vore dage.

Bed din ven om at gøre, som Joseph gjorde, da han søgte sandheden: Læs i skrifterne og bed Gud om vejledning. Studér de nutidige profeters ord, følg deres lærdomme og bed om et personligt vidnesbyrd.

Et vidnesbyrd om Mormons Bog er også et vidnesbyrd om Joseph Smiths guddommelige kaldelse som profet. Dexter Donayre, fra Santa Cruz Davao del Sur Ward, Digos Stav på Filippinerne, siger: »Jeg ved af personlig erfaring at en god måde at overbevise folk om, at Joseph Smith modtog himmelsk besøg, er

ved at få dem til at læse Mormons Bog. Hvis de følger Moronis løfte og spørger vor himmelske Fader, om det de læser er sandt (se Moroni 10:5), så vil de få et vidnesbyrd om skriften. Hvis de tror på, at Mormons Bog er sand, så må de også tro på den mand, som oversatte den ved Guds kraft.«

LÆSERNES SVAR

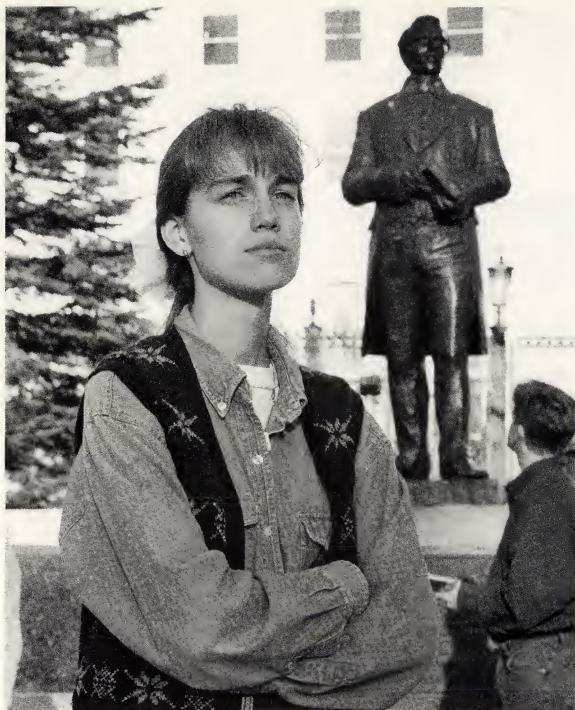
Tilsyneladende er din ven parat til at godtage budskabet, men ikke budbringeren. Jesu Kristi evangelium er givet til jorden i dag som følge af Joseph Smiths himmelske besøg. Den åbenbaring var den første af mange, som han modtog under Kirkens genoprettelse. Genoprettelsens frugter ses over hele verden.

Hvis både du og din ven vil bede og udøve tro, vil han anerkende Kirken og Herrens profet, Joseph Smith.

Grazia Maria
Salvatrice
Battezzato,
Catania Gren,
Catania Mission,
Italien

Jeg har været som din ven. Jeg holdt meget af Kirken og det, den kunne byde på. Jeg anerkendte dens lære og vidste, at den var sand. Jeg forstod ikke helt missionærerne, når de omtalte Joseph Smith som Guds

I dag har jeg et stærkt vidnesbyrd om, at Joseph Smith var Guds profet, og at præsident Gordon B. Hinckley leder Herrens kirke i dag.

Jeg vil opfordre din ven til at gøre, som jeg gjorde: Kom regelmæssigt i Kirken, lyt opmærksomt til medlemmernes vidnesbyrd, læs flittigt i skrifterne og bed uophørligt om Åndens vidnesbyrd.

Tania Akiko Takahashi, 15,

Janaúba Gren,

Belo Horizonte Mission, Brasilien

Læs sammen med din ven Joseph Smith – Historie, som findes i Den Kostelige Perle. Bed sammen, mens I læser. Bær dit vidnesbyrd. Det hjalp mig, da jeg havde mine tvivl, mens missionærerne underviste mig. Nu tvivler jeg ikke mere på, at Joseph Smith var profet, seer og åbenbarer.

Gerardo Varas

Eofré, 19,

Ovalle Syd Ward,

Ovalle Stav, Chile

profet, ligesom fortidens profeter. Men det lod jeg mig ikke gå på af. Jeg vidste, at hvis jeg ville fortsætte med at komme i Kirken og være lydlig, så ville Herren velsigne mig med en forståelse af det.

Da jeg læste Lære & Pagter bemærkede jeg, at flere af afsnittene begyndte med ordene: »Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith ...«. Da jeg overvejede det, slog det mig, at hvis hvert afsnit indeholdt budskaber, vejledning og befalinger givet af vor himmelske Fader, så var han i konstant kontakt med Joseph Smith.

Senere, da jeg læste Mormons Bog for anden gang, gjorde det ind-

tryk på mig, da Lehi vidnede om, at Josef fra Egypten profeterede om en kommende seer, som »skal kaldes efter mit navn, og det skal være efter hans faders navn« (2 Nephi 3:15). Profeten Joseph Smith var opkaldt efter sin far, Joseph, et navn, som også en stor åndelig leder i oldtidens Egypten bar.

Og da jeg læste om profeten Josephs martyrium, fornemmede jeg igen Åndens hvysken. Jeg vidste, at Herren havde udvalgt en profet i de sidste dage, en med den store tro, som skulle til for at kunne se vor himmelske Fader og Frelseren og gengive Jesu Kristi evangelium.

Hvis din ven godtager alt om Kirken, må han også godtage Joseph Smiths første åbenbaring og de øvrige åbenbaringer, som han modtog. Måske ved din ven inderst inde godt, at Joseph Smith var en profet; det er jo trods alt sådan, vi har fået Kirken i de sidste dage.

Du skal opmuntre ham til at faste og bede om at modtage personlig åbenbaring, et vidnesbyrd fra Ånden om, at Kirken er sand, og at Joseph Smith var Herrens profet. Når han modtager det vidnesbyrd, vil du opleve den velsignelse at se din ven i dåbens vande.

Rocio Rodriguez
Sánchez,
Ampliación Ward,
Madero Stav, Mexico

Bed din himmelske Fader om at hjælpe dig med at finde det bedste tidspunkt, hvor du og din ven kan tale om Joseph Smith. Bed om, at din vens hjerte må blive blødgjort og være modtageligt over for det, du har at sige. På dette rette tidspunkt skal du så bære dit vidnesbyrd for din ven og lade ham vide, at han også gennem oprigtig bøn kan modtage et personligt vidnesbyrd om Joseph Smith.

Stefanie Fritz,
Dortmund Ward,
Dortmund Stav, Tyskland

Jeg forstår godt din ven. Selv efter at være blevet døbt havde jeg mine tvivl om Joseph Smiths første åbenbaring. Men som tiden gik blev min tro og mit vidnesbyrd styrket. Jeg tror at vendepunktet kom, da jeg langt om længe fulgte den bibelske opfordring: »Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, skal han bede

om at få den fra Gud, som giver alle rundhåndet og uden bebrejdelser, og så vil han få den. Men han skal bede i tro, uden at tvivle« (Jak 1:5-6).

Med dette skriftsted som rettesnor bad Joseph Smith Gud om hjælp, og hans bøn blev besvaret med et herligt syn.

Jeg kan bære vidnesbyrd om sandheden af dette syn. Jeg ved, at når vi oprigtigt beder, vil Herren svare os.

Jóse da Silva Matos,
Leca da Palmeira Gren,
Matosinhos Stav, Portugal

Jeg har stået over for det problem mange gange på min mission. Ud fra min erfaring kan jeg give følgende råd: Vor himmelske Fader ville aldrig åbenbare en sand bog, Mormons Bog, til en falsk profet. Bær dit vidnesbyrd i kærlighed.

Eldste Danny Vivar,
Puerto Rico
San Juan Mission

Skrifterne fortæller os, at »Gud inspirerer menneskene og kalder dem til sit hellige værk i denne tid og slægt så vel som i fordums dage. Og viser derigennem, at han er den samme Gud i går, i dag og til evig tid« (L&P 20:11-12).

Jeg ved, at Gud Faderen og Jesus Kristus virkelig viste sig for Joseph Smith. Gennem ham og ved ham

blev Jesu Kristi sande Kirke genoprettet i denne sidste uddeling.

Zoe Calagos Llado,
Caloocan 3. Gren,
Caloocan Stav,
Filippineme

Kirkens lærdomme er sande og retfærdige. Eftersom disse sandheder blev åbenbaret gennem Joseph Smith, må han have været en af Guds udvalgte profeter. Alle de andre syner, han oplevede, var må derfor også være sande.

Ældste Séry,
Abidjan Mission, Elfenbenskysten

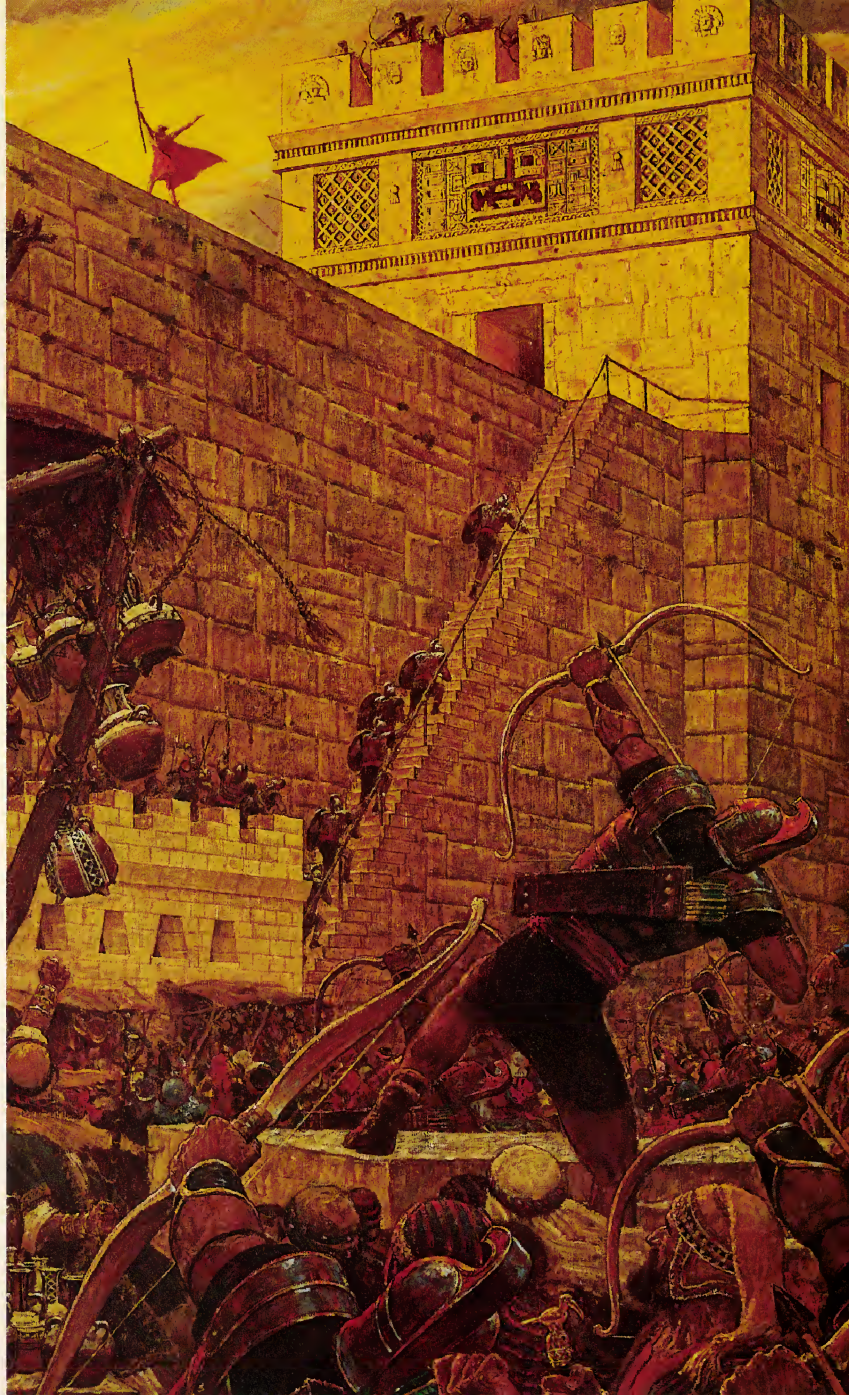
Du kan bistå med at gøre SPØRGS-MÅL OG SVAR bedre ved at svare på spørgsmålet herunder. Send dit svar inden 15. juli 1996 til STJERNEN, Hans Egedes Gade 2, 1., 2200 København N. Skriv dit navn, alder, by, ward og stav i dit svar. Hvis det er muligt, må du også gerne vedlægge et foto af dig selv. Dette foto returneres ikke. Hvis dit svar er af fortrolig karakter, kan du bede om, at dit navn ikke offentliggøres. Ikke alle svar vil blive benyttet.

SPØRGSMÅL: Folk fortæller mig, at evangeliet gør én lykkelig. Jeg gør alt, hvad jeg skal gøre. Hvorfor er jeg så ikke lykkelig? □

STJERNEN

BØRNESTJERNEN

145. ÅRGANG · JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE · JUNI 1996

EN TRIST FØDSELSDAG

Robert A. Miller
ILLUSTRERET AF MIKE EAGLE

Nancy Lovern var spændt. Det var den 27. juni, og i dag blev hun fem år gammel. På mange måder havde det været en dag som alle andre. Hun havde fodret hønsene og samlet æg, fodret svinene og hjulpet mor med at gøre rent i huset. Men alligevel var dagen lidt anderledes. Alle havde sunget fødselsdagssang for hende ved morgenmaden og været særlig søde mod hende hele dagen.

Nu var det sent på eftermiddagen, og Nancy kunne ikke lade være med hele tiden at kigge ud af vinduet. Far havde lovet at have en overraskelse med hjem til hende fra Nauvoo. Mor lavede en særlig middag og en abletærte. De skulle holde en stor fødselsdagssfest.

Klokken blev mange. Lange skygger strakte sig hen over gårdspladsen, og far var stadig ikke kommet hjem. Nancy var ved at revne af spænding. Mor lo og sagde: »Far kommer ikke hurtigere hjem af, at du hele tiden kigger ud af døren.« Da Nancy bare ikke kunne vente længere, gik hun ud til vejen, der førte til Nauvoo. Hun hang og gyngede på lågen, da hun endelig hørte klipklap-lyden fra hestenes hove og den høje raslen af vognens hjul. Hun så en ensom skikkelse komme kørende langsomt ned ad den støvede vej. Det var far! Han har nok trukket det i langdrag, for at jeg skulle vente længere på min fødselsdagsgave, tænkte hun og løb ham i møde.

Hun stoppede, da hun så hans triste ansigtsudtryk. Han græd! Nancy anede ikke, hvad hun skulle gøre. Far græd aldrig, bortset fra når han bar vidnesbyrd. Til sin overraskelse fik hun også selv tårer i øjnene. »Hvad er der i vejen, far?«

Han steg ned fra vognen og knugede hende ind til sig. »De har gjort det, Nan – De har slået broder Joseph ihjel!«

Nancy glemte alt om sin fødselsdag. Hun elskede profeten. Han gav sig altid tid til at tale med hende, når han besøgte hendes forældre. Hun følte virkelig, at han var Guds profet.

Sorgen føltes tung i hele huset, da far samlede familien og fortalte, hvordan en arrig pøbel havde stormet fængslet i byen Carthage, hvor de havde slået deres elskede profet og hans bror Hyrum ihjel og såret bror Taylor alvorligt.

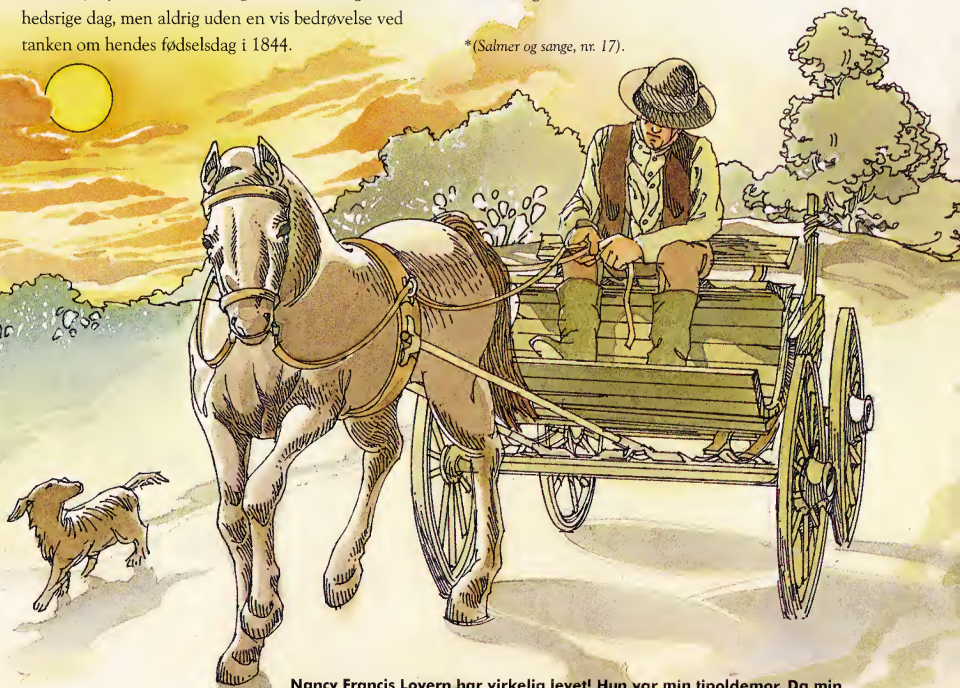

Næste dag gik Nancys familie gennem Mansion House for at tage en sidste afsked med deres myrdede ledere. Senere hørte de bror W. W. Phelps holde begravelsesprædiken. Sorgen hang som en tung dyne over hele byen.

Nancy fejrede 79 fødselsdage siden den begivenhedsrige dag, men aldrig uden en vis bedrøvelse ved tanken om hendes fødselsdag i 1844.

Der er gået mere end 150 år siden da. Nancy har tusinder af efterkommere, hvoraf de fleste trofast synger lovprisninger til »profeten som skued' Jehova.«* – den profet og martyr, som blev slået ihjel på hendes fem-årsfødselsdag.

** (Salmer og sange, nr. 17).*

Nancy Francis Lovern har virkelig leve! Hun var min tipoldemor. Da min bedstemor, Lenna Kathryn Bryce Blain, var en lille pige, sad hun ved pejsen om vinteren og lyttede til de pionerberetninger, som hendes bedstemor Nancy fortalte. Bedstemor Lenna sagde, at hun ikke kunne huske alle historierne, men hun ville aldrig glemme den om profetens død. Denne opdigtede historie bygger på den sande beretning.

Jeg går med dig

Enkelt ♩ = 88-104

D Em

Hvis du ik - ke går helt li' - som jeg,

mon jeg så vil gå væk fra dig? Nej, stop nu! Stop nu! Hvis

du ik - ke ta - ler li' - som mig, mon jeg vil gø - re nar af dig? Nej,

stop nu! Stop nu! Jeg går med dig, jeg ta - ler med dig. Jeg

Chords: D, Em, G, A7, D, G, A7, D, Em, G, A7, D

Handwritten notes: R.H., L.H., 2/5, 3, 2, 3, 5, 1, 2, 3, 5, 3, 5

Em A7 D Bm E7

vi - ser kær - lig - hed til dig, Je - sus gik ej

R.H. L.H.

A Am D7 G Em A7 D

væk fra no'n, var kær - lig i - mod hver og en. Ja, husk det! Husk det!

E7 A D7 G

Je - sus hjalp en - hver på vej, hvor - ef - ter han sa', "Kom følg mig". Jeg

A7 D G A7 D Em

gør det! Gør det! Gør det! Gør det! Jeg går med dig, jeg

D Em A7 D

ta - ler med dig. Jeg vi - ser kær - lig - hed til dig.

Tekst: Carol Lynn Pearson, f. 1939. © 1987 SDH
 Musik: Reid N. Nibley, f. 1923. © 1987 SDH
 Denne sang kan kopieres til lejlighedsvis,
 ikke-kommercielt brug i kirke og hjem.

Joh 13:15

ÆLDSTE JOHN B. DICKSON

Fra et samtale, som Janet Peterson havde med ældste John B. Dickson

Jeg elsker Frelseren. Som lille dreng blev jeg undervist om, hvem han var, og at jeg skulle stole på ham og stræbe efter at holde hans bud. Jeg ville gerne gøre det, der var rigtigt.

Da jeg gik i sjette klasse, var jeg ubevidst begyndt at bruge nogle grimme ord. En dag legede jeg med mine venner bag mit hjem i Enumclaw i staten Washington. Da jeg brugte et af de grimme ord, sagde en nabodreng, som ikke var medlem af Kirken, men som gik i Primary med os hver torsdag: »Jack Dickson, du bandede.« Jeg havde det forfærdeligt. Den dag besluttede jeg, at det aldrig skulle ske igen, så længe jeg levede, og det er det heller ikke.

Ved en stavskonference hørte jeg en generalautoritet tale om at beslutte sig at træffe de rigtige beslutninger. Jeg kan huske, at jeg bagefter knælede ned og sagde til min himmelske Fader: »Jeg har planlagt at gøre følgende. Vil du hjælpe mig?« Jeg lovede, at jeg ville holde visdomsordet hele mit liv, så jeg en dag ærligt

kunne fortælle mine børnebørn, at jeg aldrig havde rørt tobak, te, kaffe eller spiritus. Jeg besluttede, hvordan jeg skulle opføre mig, så jeg aldrig ville behøve at træffe den beslutning igen.

Da jeg var 16 år gammel, spurgte nogle af mine venner, om jeg ville med dem ud og drikke øl. Selvom de pressede mig, holdt jeg fast ved den beslutning, som jeg allerede havde truffet. Jeg svarede bare: »Nej tak.« De er stadig mine venner.

Vi kan træffe den samme beslutning med hensyn til tiende, moralsk renhed, mødedeltagelse eller ethvert andet evangelisk princip. Hvis vi allerede nu beslutter os for, hvad vi vil gøre, når vi bliver fristet, behøver vi bare at holde fast ved den beslutning, som vi én gang har truffet.

Som ung lærte jeg også, at det er lettere at følge Frelseren, hvis man har en positiv indstilling. Min far satte et eksempel for mig. Lige fra jeg var helt lille, kan jeg huske, at min far stolede på mig og viste mig tillid. Han var vejingeniør og skovhugger. Jeg kørte tungt materiel for ham, lige fra jeg var teenager. Engang kom jeg til at vælte med en af hans lastbiler. I stedet for at skælde mig ud, da han så det, sagde far bare: »Nu hvor du har fået vendt den om, kan du lige så godt smøre den i bunden, Jack.« Han brugte humor til at berolige mig, og så lærte han mig ellers, hvordan man styrer tungt materiel. Det, der kunne have været en ubehagelig oplevelse, blev vendt til noget godt, fordi han elskede mig og ønskede at undervise mig.

Da det var tid for mig at rejse på mission, glædede jeg mig sådan til at tjene Herren. Men lige inden jeg skulle af sted, opdagede jeg, at jeg havde knoglekræft. Der var ikke stor sandsynlighed for, at jeg ville leve længe nok til at kunne udføre en mission. Jeg havde tro på, at Herren ville åbne en udvej, hvis han ønskede, at jeg skulle af sted på mission. Min far gav mig en velsignelse, hvori jeg

Modstående side: Ældste og søster Dickson. Øverst til venstre: Familien Dickson. Herover: På mission i Mexico. Yderst til venstre: Ældste Dickson som barn (i midten) med sin søster, Doris, og bror, Lynn. Til venstre: John (til højre) og Lynn viser nogle fisk, de har fanget.

fik at vide, at jeg ville komme på mission til Mexico, tjene i Kirken hele mit liv og få en familie. Min højre arm måtte amputeres lige over albuen, men mit liv blev reddet og de løfter, som jeg blev givet, er alle blevet opfyldt.

Nogen vil måske mene, at det at miste en arm er en frygtelig byrde, men det har faktisk været en af de største velsignelser i mit liv. Jeg lærte, at det er vigtigt at have udfordringer og at tage kampen op med dem.

Inden jeg fik knoglekræft, var jeg meget utålmodig. Da jeg vendte hjem fra hospitalet, fik jeg brug for at være meget tålmodig. Jeg havde været højrehåndet, og nu skulle jeg lære at gøre alting med venstre hånd.

En søndag morgen, da jeg stod på mit værelse med et slips i hånden, tænkte jeg: »Hvordan skal jeg dog binde

det?« Jeg overvejede at købe nogle af de slips, man sætter fast med en lille klemme. Jeg overvejede også at bede mor om hjælp. Men jeg kunne jo ikke tage hende med på mission for at binde slips for mig. Så jeg besluttede, at jeg selv måtte lære at gøre det. Det lykkedes, da jeg tog tænderne til hjælp. Jeg gør det stadig på samme måde, nu hvor jeg har bundet slips mange tusinde gange. Jeg har erfaret, at med en positiv indstilling og Herrens hjælp kan jeg gøre alt det, jeg skal.

Det er lige meget, hvad udfordringen er – at binde slips, at miste en af vores kære, at overvinde økonomiske problemer eller at stå over for tusinder af andre vanskeligheder – bare vi har tro, arbejder hårdt og har en positiv indstilling, så vil vor himmelske Fader hjælpe os. □

ET KÆRLIGT HJEM

Karen Ashton

»Et nyt bud giver jeg jer: I skal elske hinanden. Som jeg har elsket jer, skal også I elske hinanden« (Joh 13:34)

Kan du gætte denne gåde? Hvad er det, der er usynligt som vinden og varm som solen, som kan gives bort, uden at man mister det, som vokser, når man deler det med andre, som kommer fra hjertet, men ses i ansigtet?

Svaret på gåden er kærlighed. Kærlighed er en stærk følelse af hengivenhed, omsorg og ømhed for andre.

Dit himmelske hjem er fyldt af kærlighed. Din himmelske Fader har beredt en plan for lykke for dig, fordi han elsker dig. Den plan gør det muligt for dig at blive som ham og vende tilbage for at leve sammen med ham i al evighed. Din Frelser, Jesus Kristus, led og gav sit liv for at befri dig fra synd og død. Vor himmelske Fader og Jesus elsker dig. Jesus gav os befaling om at elske hinanden, sådan som han har elsket os. Når du elsker andre og viser denne kærlighed gennem dine handlinger, så følger du ham. Når du elsker andre, viser du, at du er vor himmelske Faders barn og Herren Jesu Kristi discipel (se Joh 13:34-35). Du bliver mere som dem.

Det sted, hvor du først og fremmest skal vise kærlighed, er dit hjem her på jorden. Det kan du gøre på enkle, men effektive måder – med et smil, et tak, et knus, et venligt ord eller en god gerning. Du kan sige: »Jeg elsker dig.« Alle elsker at høre de ord igen og igen. Når du viser din familie kærlighed, vil den kærlighed vokse, og du vil være med til at gøre dit hjem til et himmelsk sted.

Et kærligt hjem er et himmelsk sted.

Et kærligt menneske stræber efter at følge Jesus.

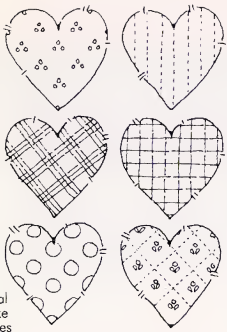
Instruktioner

Lim foldehuset og hjerterne på et stykke tykt papir eller karton og farvelæg dem omhyggeligt. Klip langs de tykke

sorte linjer. Fold langs de stiplede linjer, når du skal samle huset. Lim de angivne flaps fast inde i huset, så det holder faconen. Klip hjerterne ud. Hver morgen begynder du med at have et tomt hus. I løbet af dagen, hver gang du husker at vise din familie kærlighed, propper du et hjerte ned gennem revnen i taget. Når dagen er gået, åbner du huset og ser, hvor mange hjerter du har samlet. Prøv at øge antallet af hjerter, som du får samlet hver dag. Lad din familie deltage i aktiviteten og se, hvor mange hjerter I kan samle sammen. (Lav om nødvendigt flere hjerter).

Forslag til fællestid

1. Fortæl børnene, at man skal vise kærlighed gennem sine handlinger. Lad børnene lege Familietjenesteleg. I en skål har du en masse sedler med børnenes navne på. I en anden skål har du sedler med forslag til tjenester. Lad det barn, hvis navn du trak op af den første skål, trække en seddel i den anden skål og agere, at vedkommende udfører den tjeneste, som står på sedlen. Få de andre børn til at gætte, hvad det er for en tjeneste, som barnet viser.
2. Bed et voksent medlem af wardet om at læse en kærlig hilsen, de har fået fra en af deres kære og fortælle, hvorfor den betyder meget for dem. Lad børnene lave kort i karton, som de kan tage med hjem til en fra deres familie.
3. Skriv på nogle sedler forskellige venlige og uvenlige tillægsord, som børn bruger til at beskrive andre (for eksempel: grim, rar, dum, klog, tyk, tynd). Forklar, at nogle af de ord, som vi bruger til at beskrive andre, kan sære andres følelser, og derfor bør vi aldrig bruge dem. Fortæl dem, at der findes kærlige ord, som bør bruges ofte. Stil en papirkurv og en blomstervase midt i lokalet. Giv børnene mulighed for, et ad gangen, at fortælle, hvordan et af de ovennævnte ord påvirker dem. Lad børnene bestemme, om ordet skal i papirkurven eller vassen. □

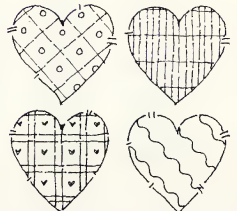
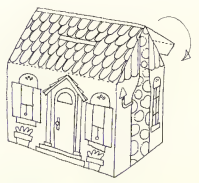
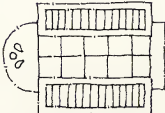
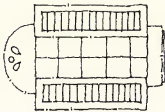
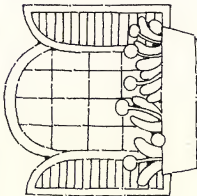
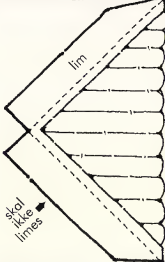
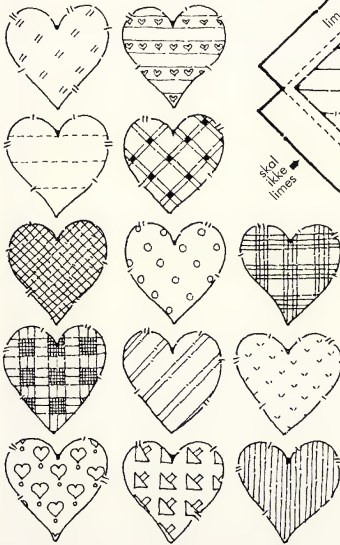
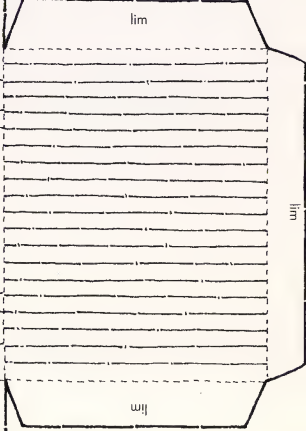
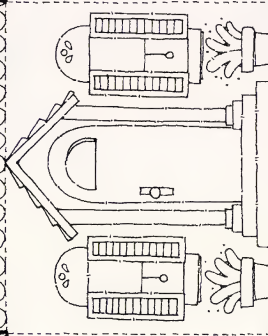
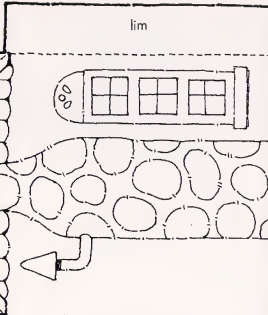
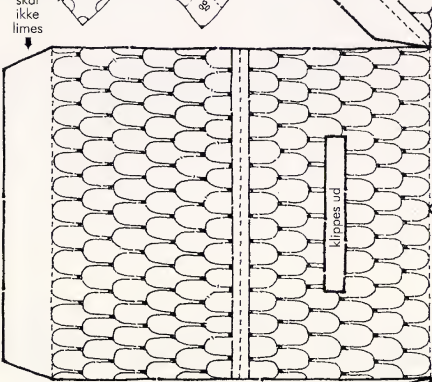
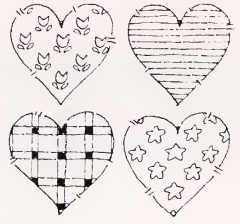
skal ikke limes

skal ikke limes

skal ikke limes

klippes ud

skal ikke limes

DET MAN FINDER, MÅ MAN BEHOLDE

Marie Helen Turner
ILLUSTRERET AF DULFEN MASHH

Jette kunne ikke lide fru Buxbom. Når Jette og hendes veninde Tut legede ude på gaden, råbte fru Buxbom, at de skulle være stille. Hun jagede Tuts kattekilling væk med sin avis. Og da Jettes frisbee landede i den sure nabos altankasse, nægtede hun at give den tilbage.

Så da Jette og Tut så fru Buxbom komme ud fra købmanden og tabe noget fra sin åbne taske, styrtede de ikke hen for at samle det op for hende.

»Hun er led,« sagde Tut.

»Den ledeste kælling i hele byen!« sagde Jette.

»Hun ville slet ikke høre på mig, da jeg sagde, at jeg var ked af, at min frisbee havde knækket hendes blomster.«

De så fru Buxbom stille indkøbsposerne fra sig på bilens kølerhjelme, mens hun rodede i sin taske. Hun halede sine nøgler op, låste op, satte varerne ned i bagagerummet og kørte hjem.

»Hun er slet ikke klar over, at hun har tabt noget!« udbrød Tut, da den store sorte bil drejede om hjørnet.

Jette løb hen for at se, hvad det var, fru Buxbom havde tabt. »Det er en halvtredser!«

»Synd for hende!« sagde Tut. »Det, man finder, må man beholde.«

»Vi kan da ikke beholde den!« Jette så forbløffet på sin veninde. »Vi så hende jo tabe den. Vi er nødt til at aflevere den tilbage!«

»Hvad med din frisbee, som hun bare beholdt?« sagde Tut. »Hun skylder dig en ny! Det er ikke at stjæle!«

»Tjah ...« Jette så på halvtredseren. Så proppede hun hurtigt pengene i lommen. »Det ville nok ikke være at stjæle, hvis jeg købte en ny frisbee for den. Kom, lad os gå ud og kigge på en.«

Der lå en sportsforretning lige i nærheden. Pigerne klemte sig forbi de skinnende cykler, som stod fremme, og gik hen mod frisbeerne.

»Gid hun havde tabt et par tusser!« hviskede Tut. »Så kunne vi have fået nye cykler!«

Det ville være at stjæle, tænkte Jette. At beholde en halvtredser er noget helt andet end at beholde et tusinde kroner! Eller er det? Hun forsøgte at ignorere den mærkelige fornemmelse, hun havde i maven. Selvfølgelig var det ikke tyvert – Fru Buxbom skyldte hende den frisbee.

»Hvad med den her?« Tut viste hende en farvestrålende frisbee.

Jette stak hånden i lommen og snoede halvtredseren om fingrene. Hun tænkte på sin far og mor. Hvad ville de tænke, hvis hun brugte pengene?

Tut ventede på hendes svar. »Jeg køber ikke nogen frisbee,« sagde Jette. »Det er fru Buxboms penge.«

»Vent ...«

Tut ville sige noget, men Jette hørte ikke efter. Hun vidste, at hendes veninde sagde, at det var dumt at aflevere pengene tilbage.

Jette skyndte sig ud af forretningen, låste sin cykel op og kørte af sted. Da hun kørte ind i gaden derhjemme, så hun fru Buxbom gå op ad trappen til den boligblok, hvor hun boede. Hun kæmpede for at finde sine nøgler med den ene hånd, mens hun holdt fast om indkøbsposen med den anden.

Jette tøvede. *Hun råber sikkert bare ad mig, tænkte hun. Måske har Tut ret.*

Fru Buxbom var nået ind, da Jette stillede cyklen fra sig og slentrede hen mod døren. Da hun gik forbi altankassen, fik hun øje på de knækkede pelargonier. De var bundet op om nogle blomsterpinde med grønt garn. *Fru Buxbom kan måske nok ikke lide børn og kattekillinger, men hun elsker sine blomster.*

Jette stirrede på dørklokken. Langsomt løftede hun fingeren og ringede på. Kom den dunkende lyd fra hendes hjerte, eller var det fru Buxboms fodtrin? Det

var Tut, der kom løbende op ad stien for at stille sig ved hendes side. Jette smilede til sin veninde.

Døren blev åbnet på klem, og fru Buxbom stirrede ud bag sikkerhedskæden. »Hvad vil du?«

»De tabte den her henne ved købmanden.« Jette holdt pengesedlen frem. Da hun stak den ind gennem døren, snappede fru Buxbom den og smækkede døren.

Hun sagde ikke engang tak, fordi jeg afleverede pengene tilbage! Hun vil sikkert altid hade kattekillingen og råbe ad os og beholde vores frisbeer, tænkte Jette.

Jette kunne stadig ikke lide fru Buxbom. Men hun kunne godt lide sig selv. *Det kan godt være, at fru Buxbom ikke kan lide mig, men jeg er glad for, at jeg afleverede pengene tilbage.* Hun var sikker på, at hendes himmelske Fader også var tilfreds med hende, og det var det vigtigste. □

Sæt farve på Bamse Bjørns dag ved at farvelægge de nummererede felter efter skemaet nedenfor.

- 1 = rød
- 2 = gul
- 3 = blå

- 4 = orange
- 5 = grøn
- 6 = lilla

- 7 = brun
- 8 = sort
- 9 = hvid

HISTORIER FRA MORMONS BOG

Lamaniten Samuel taler om Jesus Kristus

Lamaniterne adlød Guds bud. De blev mere retfærdige end nephiterne.

Helaman 13:1.

Samuel, som var en lamanitisk profet, drog til Zarahemla for at prædike for de onde nephiter. Han sagde, at de skulle omvende sig.

Helaman 13:2

Nephiterne smed Samuel ud af Zarahemla. Han begyndte at gå tilbage til sit eget land.

Helaman 13:2

Herren sagde til Samuel, at han skulle gå tilbage til Zarahemla og fortælle folket alt det, som Gud ville sige ham.

Helaman 13:3

Nephiterne ville ikke lade Samuel komme ind i byen, så han klatrede op på bymuren og talte højlydt til folket.

Helaman 13:4

Han profeterede, at nephiterne ville blive udryddet inden for 400 år, medmindre de omvendte sig og udviste tro på Jesus Kristus.

Helaman 13:5-6

Samuel fortalte nephiterne, at Jesus Kristus ville blive født fem år senere, og at han ville frelse alle dem, der troede på ham.

Helaman 14:2

Samuel fortalte dem om tegnene på Kristi fødsel: Der ville være en dag, en nat og en dag, hvor det slet ikke skulle blive mørkt. Og en ny stjerne ville vise sig.

Helaman 14:3-6

Så fortalte Samuel dem om tegnene på Jesu død: Der skulle være tre dage med fuldstændig mørke. Solen, månen og stjernerne ville ikke skinne.

Helaman 14:20

Der skulle være torden, lyn og jordskælv. Bjerge ville styrte sammen, og mange byer ville blive ødelagt.

Helaman 14:21-24

Nogle nephiter troede på Samuel, omvendte sig og gik ud for at finde Nephi, en retfærdig nephit, så han kunne døbe dem.

Helaman 16:1

Andre nephiter troede ikke på Samuel. De kastede med sten og skød pile efter ham. Men fordi Herren beskyttede ham, ramte ingen af stenene eller pilene ham.
Helaman 16:2

Da folket så, at de ikke kunne ramme ham, var der mange flere, som troede på hans ord og gik ud til Nephi for at blive døbt.
Helaman 16:3

Nephi fortalte også nephiterne om Jesus. Nephi ønskede, at de skulle tro på Jesus, omvende sig og blive døbt.
Helaman 16:4-5

Men de fleste af nephiterne troede ikke på Samuel. Da de så, at deres sten og pil ikke kunne ramme ham, forsøgte de at fange ham.
Helaman 16:6

Samuel sprang ned fra muren og flygtede tilbage til sit eget land.
Helaman 16:7

Lamaniten Samuel begyndte at undervise sit eget folk. Man hørte aldrig om ham igen blandt nephiterne.
Helaman 16:7-8

HANS BILLEDE PRENTET I BEVIDSTHEDEN

»Kan I se op til Gud ... med rent hjerte og rene hænder ... med Guds billede prentet i bevidstheden?« (Alma 5:19).

I det femte kapitel i sin bog, spørger Alma Kirkens medlemmer på sin tid: »Er I blevet født åndeligt af Gud? ... Har I oplevet denne store forandring i hjertet?« (vers 14). »Øver I jer i tro på forløsning ved ham, som skabte jer?« (vers 15). Har I »Guds billede prentet i jeres bevidsthed?« (vers 19).

Det er gode spørgsmål, som vi også i dag har brug for at stille os selv.

OPLEV DEN STORE FORANDRING

Den proces, hvorved vi bliver »født af Gud« og får hans billede »prentet i (vores) bevidsthed« begynder med tro på Jesus Kristus. Vores tro motiverer os til at omvende os og indgå pagter med Frelseren gennem evangeliets ordinanser. Når vi så overholder vores pagter, velsigner Herren os med sin Helligånd, som renser os og forandrer vores hjerte.

Mange medlemmer af Kirken har oplevet denne store forandring i hjertet og kan oprigtigt og ydmygt svare ja til Almas spørgsmål. Andre har måske ikke vist den oftervilje, som er nødvendig for, at forandringen kan finde sted. Atter andre har

måske oplevet forandringen, men spekulerer til tider på, om de virkelig genspejler Herrens kærlighed i deres liv.

GENKEND HERRENS BILLEDE I DIN BEVIDSTHED

Uanset hvordan vores åndelige tilstand er, kan den tid, vi bruger alene med vor himmelske Fader i bøn og meditation, føre til større indsigt og personlig vækst. Ligesom når vi kigger i et spejl, vil vi måske opdage ting, som skal rettes op. Til andre tider vil vi måske se, at vi virkelig genspejler Herrens billede. En søster har for nylig beskrevet sådan en personlig oplevelse:

»En aften, mens jeg bad inderligt angående nogle alvorlige vanskeligheder i mit liv, fornemmede jeg min himmelske Faders opbyggende kærlighed strømme gennem min krop. Da jeg taknemligt afsluttede min bøn og rejste mig for at tørre tårerne bort, kastede jeg et blik i spejlet. Der var i det øjeblik ingen tvivl om, at Ånden, i det mindste for en stund, havde rørt og lutret såvel mine fysiske træk, som mit hjerte. Den synlige virkning fortog sig efter et par sekunder, men følelsen af fuldkommen kærlighed forblev hos mig en tid. Denne oplevelse har styrket mit ønske om at leve mere værdigt til at nyde Åndens nærhed.«

Som medlemmer af Herrens kirke opfordres til at måle os selv mod den »vækst, som kan rumme Kristi fylde« (Ef 4:13). Ligesom denne søster kan vi bruge bøn og meditation til at foretage denne måling. Studium af skriften og deltagelse i nadveren er også med til at byde Helligånden velkommen i vores tilværelse. Og under Åndens indflydelse kan vi lære, hvordan vi bliver mere som Kristus. Til tider vil vi få vished om, at vores indsats er god nok. Men i alle tilfælde vil vi opleve, at vores sind og ånd bliver mere Kristus-centreret.

Når vi således fokuserer på Jesus Kristus, kan vi opleve den store forandring, som Alma talte om, og derved tydeligere genspejle Guds billede.

- *Hvordan kan vi byde Ånden velkommen i vores tilværelse?*
- *Hvad vil det sige at have Herrens billede prentet i vores bevidsthed?* □

IKKE FOR LEGEMET

Ældste Harold G. Hillam
De Halvfjerd's Præsidium

De sidste to år som tandlægestuderende nød jeg det privilegium hver uge at blive undervist af en af verdens førende kæbe- og ansigtskirurger. Hans uddannelse havde været lang og hård. Efter at være blevet færdiguddannet som tandlæge havde han videreuddannet sig inden for tandregulering, oralkirurgi, plastikkirurgi og patologi. Takket være den store anerkendelse, som han nød, var han efterspurgt af folk fra hele verden, som ønskede at få deres mund eller ansigt rettet op efter alvorlige ulykker, eller som bad om at få fjernet nedbrydende svulster, som havde vansiret deres ansigter, så de nu havde brug for hans talent for at genopbygge ansigter.

Vi havde ugentlige seminarer med denne kendte kirurg. De blev afholdt i operationslokalet, hvor de studerende kunne se patientens problem og resultatet af det operative indgreb. Ved de forelæsninger, som blev holdt inden behandlingen indledtes, blev de kliniske undersøgelsesresultater og laboratorieprøverne fremlagt, og de mulige årsager til sygdommen blev gennemdrøftet.

Det var interessant at se, hvor ofte årsagen til sygdommen var et af de skadelige stoffer, som Herren advarede menneskene om gennem profeten Joseph Smith. Den kendsgerning, at Herren åbenbarede visdomsordet – med alle dets vigtige råd om, hvilke stoffer som er gavnlige, og hvilke som er skadelige for vore legemer –

længe før den viden blev forkyndt af lægelige kredse, har for mig været et stort vidnesbyrd om Joseph Smiths kaldelse som Herrens genoprettelsesprofet.

Jeg kunne have lukket mine øjne under disse forelæsninger og forestillet mig, at jeg sad ved et af vores kirkemøder og blev belært om velsignelserne ved at efterleve visdomsordet. Ved næsten hver eneste forelæsning fordømte denne ansatte kirurg tobakken for dens skadelige virkning, som vi overværede resultatet af.

På det tidspunkt blev det også dokumenteret, at rygning var en væsentlig årsag til lungekræft. Men der var skrevet meget lidt om tobak, som årsag til kræft i mundhulen og halsen. Som tandlægestuderende så jeg i det operationslokale de frygtelige følger af kræft i mundhulen og ansigtet, og årsagen til kræften var ikke blot røgtobak, men også skråtobak. Det stærke stofs konstante kontakt med mundens slimhinde resulterede mange gange i vansirende ansigtssvulster.

»Og atter: Tobak er ikke for legemet, ej heller for maven, og er ikke godt for mennesket« (L&P 89:8).

Under disse forelæsninger blev også spiritus fordømt, fordi det virkede irriterende på mundhulens og halsens sarte slimhinder og forårsagede andre typer af svulster.

»Thi stærke drikke er ikke for maven, men til at vaske kroppen med« (L&P 89:7).

Te og kaffe blev også drøftet, ikke kun på grund af deres skadelige kemiske indvirkning på kroppen, men

også på grund af selve drikkens temperatur. Den slags drikke nydes ofte så varme, at mange, uden at være klar over det, drikker en væske, hvis temperatur ligger tæt på kogepunktet. De nedbrydende virkninger af dette så vi også.

»Og atter: Hede drikke er ikke for legemet eller maven« (L&P 89:9).

Men hvorfor reagerer disse stoffer, som de gør? Hvordan kan det være, at et menneske pådrager sig en lidelse, mens et andet menneske i samme situation og miljø aldrig har problemer?

Vores berømte lærer forklarede, at under normale forhold opfører cellerne sig normalt. Men visse faktorer

kan få cellerne til at løbe løbsk. Disse celler bliver så til hurtigtvoksende og destruktive svulster, som kan deformere og være livstruende. Hvor følsomme cellerne er over for den udløsende faktor, afhænger af den enkelte arveanlæg. Nogle mennesker er meget følsomme, så blot et mindre stimuli vil kunne medføre celleændringer, mens andre er mere modstandsdygtige. Den medfødte tolerancetærskel over for celleforandringer kan forklare, hvorfor nogle mennesker lever længe og tilsyneladende uden problemer, mens andre rammes let og meget tidligt i deres liv.

Med denne indsigt i tankerne kan vi måske bedre forstå disse ord fra visdomsordet: »Afpasset efter de

svages evne, ja, de allersvageste blandt alle de hellige« (L&P 89:3). Hvis et menneske har en meget lav modstandsdygtighed over for skadelige stoffer, vil blot en indtagelse af stoffet kunne udløse uønskede og farlige celleforandringer.

Det er interessant at se i hvor høj grad de lægelige kredse har underbygget profetens ord, som åbenbarede den store sundhedslov, visdomsordet, mens dets principper ikke var særlig populære.

Som ung tandlægestuderende var jeg meget imponeret af denne enestående kæbe- og ansigtskirurgs viden. Han syntes at besidde en enorm viden, og jeg var forbløffet over hans evner. Men i virkeligheden var hans viden for intet at regne imod den viden, som Den Store Læge besad. Han, som helbredte spedalske, opvakte Lazarus fra de døde og gjorde de blinde seende. Visdomsordet stammer fra ham, og den medicinske forskning er knap nok begyndt at nå op på siden af det.

Hver eneste dag ser vi flere og flere beviser på, hvor vigtigt det er at efterleve Herrens sundhedslov, og hvor farlige disse forbudte stoffer er for vore legemer. Den offentlige mening er begyndt at hælde mod den sandhed. Det er populært at være i god form. Der bruger millioner af kroner på motionsudstyr og fitness-centre. Det er blevet mere acceptabelt at efterleve en del af visdomsordet, men Satan har altid en plan til at opveje sine tab – narkotika, umoral, pornografi og svækkelsen af familien.

Jeg vil altid være taknemlig for min stærke og inspirerede fars kloge råd: »Hvis du altid siger nej til den første fristelse, behøver du ikke at være bekymret for, om du vil være i stand til at sige nej til den næste.« Det gav mig fred at vide, at hvis jeg var stærk nok til at sige nej til den første fristelse, så behøvede jeg ikke at bekymre mig for den næste. Det var mig, der bestemte. □

Forbudene i visdomsordet (L&P 89) er tydeligt fremhævet. Men Kirkens ledere og skrifterne, især visdomsordet, omtaler også meget, som man kan gøre hver dag for at gavne sit helbred.

»Hvis vi var mere omhyggelige med at overholde det, som visdomsordet råder os til at gøre, ville det nok være lettere for os at overholde forbudene« (John A. Widtsoe, Conference Report, april 1926, side 110).

LAD OS GØRE DET GODE

MOTIONERE: Åndeligt velbefindende er altafgørende, men dit fysiske velbefindende er også vigtigt. Får du rigelig fysisk udfoldelse hver dag? Præsident Ezra Taft Benson har sagt: »Hvile og motion er vigtigt, og en spadseretur i den friske luft kan forfriske ånden« (Ensign, november 1974, side 66).

SØVN: Det er sandt nok, at der ikke står noget i afsnit 89 om, hvor meget søvn vi bør have hver nat, men prøv at blade et par sider tilbage til L&P 88:124: »Sov ikke længere end fornødent, gå tidligt i seng, så I ikke er trætte. Stå tidligt op, at legeme og sind må være friske.«

Det legeme har brug for tilstrækkelig hvile. Men det betyder på den anden side ikke, at man skal sove hele dagen væk.

MAD: En anden måde at pleje sit legeme på, er ved at spise korrekt. Skriften fortæller os, at alle slags korn er gavnlige for os (se L&P 89:14), og at kød er »bestemt til menneskets brug,« men at det skal nydes »sparsomt« (L&P 89:12).

Vores kærlige himmelske Fader giver os hele tiden vejledning for vores lykke og sundhed. Ved at gøre brug af vores handlefrihed kan vi samvittighedsfuldt følge den inspiration og derved dagligt velsigne vores tilværelse. Verden vil i den sidste ende nå frem til disse sandheder af erfaringens vej, sådan som jeg erfarede som ung tandlægestuderende. Men den trofaste troende kan glad nyde velsignelserne straks. □

FÅ MEST MULIG UD AF NADVERMØDE T

Darrin Lythgoe

KRISTUS I GETSEMANE NAVE AF HENRIK H. FILLMANN
FOTO: WELDEN ANDERSEN

Går du nogensinde lidt utilfreds fra et nadvermøde? Hvis det er tilfældet, behøver det ikke at skyldes mødet. For at få mest mulig ud af nadvermødet, må du selv lægge noget i det.

BEGYND RIGTIGT

Begynd med at forberede dig, inden du når frem til kirkesalen. Prøv at -

- planlægge at helligholde sabbatten, inden det bliver søndag. Læg en åndelig stemning for dagen.

- sørge for at få sovet nok lørdag nat. Hvis du sidder og småslumrer under mødet, lærer du ikke meget.

- stå op i god tid, så du ikke behøver at halse derhen. Mød op i kirkebygningen i god tid, så du kan finde en god plads og nyde mødet lige fra begyndelsen.

- klæde dig pænt på. Det vil hjælpe dig til at føle en ærbødighed. Det er især vigtigt, hvis du skal administrere nadveren.

- træde ærbødigt ind i kirkesalen. Hvis du ser dine venner, så hils kærligt på dem, men husk, hvor I er.

- bede til at du vil være vågen, forstå talerne, føle Ånden og være i stand til at huske og efterleve det, du hører.

UNDER MØDET

Nu hvor dit sind og hjerte er beredt, er du parat til at lære. Prøv disse forslag:

- Læg alt, som kan distrahere dig, væk. Lad være med at sidde og tegne eller lege med ting, som du har med.

- Koncentrér dig om emnet. Modstå fristelsen til at sidde og dagdrømme.

- Lad være med at overreagere på grædende børn eller andre lyde. Medmindre du kan gøre noget for at hjælpe, bør du bare overhøre de mindre forstyrrelser.

- Vis ærbødighed for nadveren. Vi tager nadveren for at forny vores pagter og mindes Jesu Kristi forsoning. Lyt til bønnerne. Mens brød og vand bliver omdelt, bør du tænke på, hvad de symboliserer, og hvad Jesus har gjort for os.

- Lyt omhyggeligt til talerne. Lad som om de taler netop til dig. Spørg dig selv, om Herren sender et budskab til dig gennem dem.

- Undgå den klassiske stilling, der viser, at man keder sig (med albuerne hvilende på knæene og hovedet i hænderne eller på bænken overfor). Det kan virke distraherende på taleren – og den stilling er bedre til at småslumre i end til at lære noget i.

- Mens du lytter, kan du fornemme Helligånden, der vidner

om sandheden. Lyt med både ører og hjerte. Læg mærke til dine følelser og til de indskydelse, som du får.

- Tag notat af det, som du gerne vil undersøge nærmere. Du kan sågar tage en kirkemødenotatbog med. Du husker meget mere af det, du lærer, hvis du skriver det ned.

- Hvis det er et faste- og vidnesbyrdsmøde, eller hvis taleren bærer sit vidnesbyrd, så tænk på dit vidnesbyrd, og hvordan du fik det.

- Lad være med at kigge på uret. Hvis du tæller minutterne, virker mødet bare endnu længere.

- Tag det med dig. De budskaber, som bliver givet ved nadvermødet, er ikke kun beregnet på søndagen. Hold dem friske i løbet af ugen ved at læse dine notater og ved oprigtigt at stræbe efter at efterleve budskaberne i dit liv.

NADVERMØDESKRIFSTEDER

Som forberedelse til mødet, eller som hjælp til at komme på sporet igen under mødet, kan du slå følgende skriftsteder op:

Matt 26:26-29

Joh 6:48-58

1 Kor 11:23-29

3 Nephi 18:1-7

Moroni 4, 5

Moroni 6:5-6

L&P 27:2 □

MODSAT VIRKNING

Mit vidnesbyrd var lidt vaklende.
Og så fandt jeg en pjece mod
Kirken under min vinduesvisker.

Stephanie Radford

Som sædvanlig ringede mit vækkeur kl. 4.30. Og som sædvanlig rakte jeg ud og slukkede for det. Jeg satte mig op i mørket og spurgte mig selv, hvorfor jeg dog gjorde det her hver eneste morgen. Efter at have beklaget mig over, hvor åndssvagt morgen-seminar var, stod jeg op og gjorde mig klar til at tage af sted. Min bror var allerede oppe.

Som sædvanlig kom vi fem minutter for sent. Jeg satte mig på bageste række, længst fra læreren. På det seneste var mit vidnesbyrd begyndt at skrumpes ind. Alt syntes at gå lidt skævt, og mine karakterer var begyndt at dale. Jeg troede, at hvis jeg levede, som jeg skulle, så ville alt andet i mit liv også gå godt.

Som jeg sad der, uden at lytte til lektionen, begyndte jeg at spekulere på, om Kirken mon virkelig var sand. Tanken skræmte mig. Jeg var bange for, at alt det, jeg havde lært hele mit liv, måske var forkert. Og lige der, midt i klassen, bad jeg en stille, indre bøn om at få hjælp til at finde ud af, om Kirken var sand. Jeg var helt holdt op med at høre efter lektionen. Endelig var seminarklassen forbi, og jeg forlod bygningen sammen med min bror.

Vi skulle til at sætte os ind i bilen, da jeg fik øje på et stykke papir, som sad under vinduesviskeren. Først troede jeg, at det var en reklame. Jeg foldede det ud, og med

store bogstaver stod der: »Hvad skal vi tro?« Jeg begyndte at læse. Det var en liste over vers fra Mormons Bog og citater fra andre af Kirkens bøger og ledere, som tilsyneladende modsagde hinanden. Jeg blev klar over, at papiret stammede fra en anden kirke, som havde til huse længere nede ad gaden.

Min bror og jeg tog papiret med hjem og gik direkte ind til vores forældre. De læste det igennem. Vi talte et stykke tid om et af citaterne, som de så forklarede. Derefter lagde de papiret på bordet. Vi skulle i skole.

Et par dage senere fandt jeg papiret og begyndte at undersøge hvert citat. Pjecen tog fejl. Jeg opdagede, at citaterne ikke modsagde hinanden. De mennesker, som havde samlet citaterne, havde kun trykt et uddrag af det pågældende skriftsted eller citat – og kun de dele, der syntes at modsige hinanden. Det fik mig til at tænke på, hvad en af mine primarylærere havde fortalt mig: »Læs skrifterne som et hele, ikke som uddrag.«

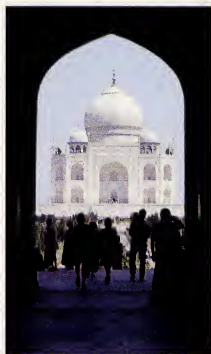
Jeg knælede ned ved siden af min seng og bad. Jeg spurgte min himmelske Fader, om Kirken var sand, og om det, jeg læste i Mormons Bog, var korrekt. Jeg sagde amen og blev liggende på mine knæ et stykke tid og lyttede. Da jeg rejste mig, følte jeg mig oplivet. Jeg havde det fantastisk. Jeg var lykkelig. Jeg vidste nu, at Kirken og Mormons Bog var sande. Følelserne gav mig svaret.

På en måde er jeg taknemlig for de mennesker, som forsøger at række ned på Kirken. Det var på grund af dem, at jeg blev motiveret til at få mit eget vidnesbyrd – og jeg opdagede, at det, jeg var blevet belært om, virkelig er sandt. □

Indien

SÅTID

By Michael R. Morris

De indiske sidste dages hellige, som står over for at skulle forkynde evangeliet for næsten en milliard mennesker, tager deres kald som medlemsmissionærer alvorligt.

De kaldte sig af gode grunde »Omstrejfer-grenen.« De fleste var langt hjemmefra, og der var ikke mange af dem.

»Omstrejferne« var den første gruppe sidste dages hellige, som holdt møder i Indien. Grenen, som bestod af en håndfuld soldater og søfolk fra England og nogle få indiske omvendte fra Calcutta, var en af mange, som blev organiseret under det, der skulle vise sig at blive nogle korte og skuffende perioder med missionering fra 1851 til 1856 og igen fra 1884 til 1888.

.....

Taj Mahal, der er bygget i det 17. århundrede, herover, er symbol på Indiens fortid. Sidste dages hellige, som Mary Sheila og Florence Matilda fra Bangalore, til højre, symboliserer landets fremtid.

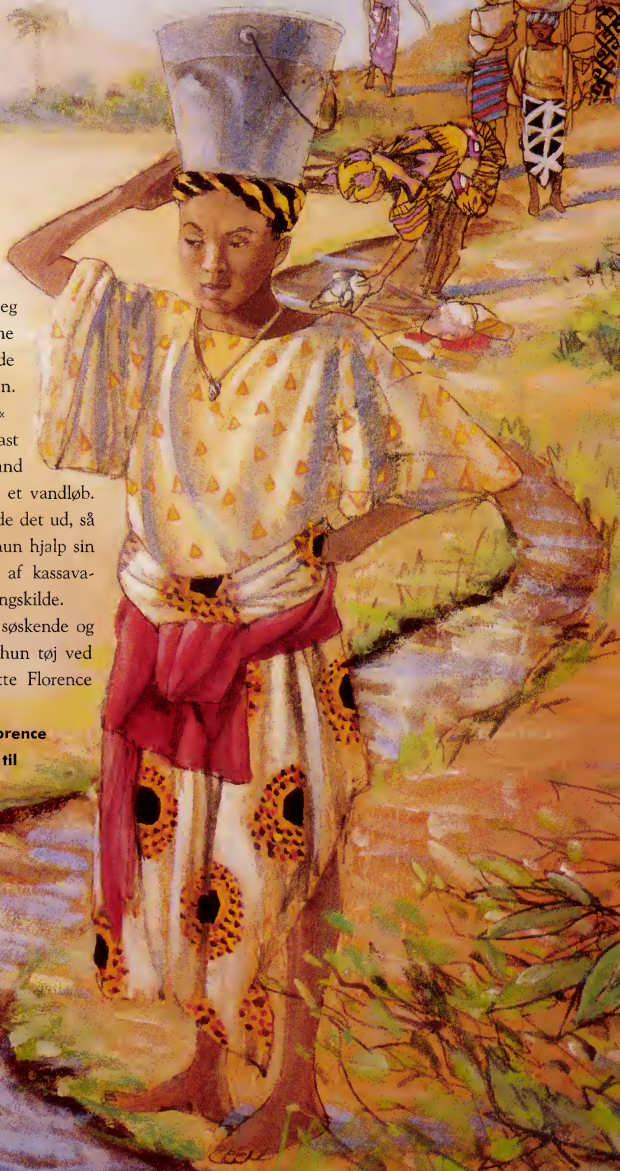
WURAH

tede jeg, at jeg ville bryde ud af fattigdommen ved oprigtigt at søge Gud.« Udover denne grundlæggende beslutning traf hun tre praktiske beslutninger. »Jeg besluttede, at jeg ville være lydig mod mine forældre og ældre mennesker. Jeg besluttede at arbejde seriøst med mine lektier i skolen. Og jeg besluttede, at jeg ville arbejde hårdt.«

Hårdt arbejde har altid været en fast bestanddel af Florences liv. Hun hentede vand til familien fra en offentlig brønd eller fra et vandløb. Hun samlede brænde i omegnen og huggede det ud, så det kunne bruges ved madlavningen. Og hun hjalp sin mor med den møjsommelige tilberedelse af kassavarderne, som var familiens vigtigste ernæringskilde.

Efter skoletid passede hun sine mindre søskende og lavede sine lektier. Om lørdagen vaskede hun tøj ved den offentlige brønd. På skolefridage måtte Florence

Hårdt arbejde var en fast bestanddel af Florence Chukwurahs forvandling fra et fattigt barn til en kultiveret og fremgangsrig kvinde.

Inderne ærer deres døde ved at holde liv i deres forfædres ældgamle tro og skikke. Og fordi visse religiøse traditioner er i modstrid med Jesu Kristi evangeliums åbenbarede sandheder, sker forandringerne meget langsomt. Omvendelse, som i mange stater helt er forbudt, er meget vanskelig. Men paradoksalt nok er det også på grund af traditionerne, at evangeliet bliver mere po-

pulært. Kirkens lære forkaster den traditionelle indiske tro på, at mennesker ikke kan ændre på deres lod her i livet, og at de må leve med den status, som de er født til.

»Evangeliet sætter dem fri ved at bryde med den overbevisning,« siger Gurcharan Singh Gill, der er præsident for missionen i Bangalore i Indien. »Evangeliet lærer folk, at de er lige, og at de er Guds børn med

»EN VIDUNDERLIG FØLELSE«

Laxmi Tulaseeswari Mada taler med ærbødighed om de missionærer, der førte hende ind i Kirken. Af dem lærte »Tula-see,« at hun var et barn af Gud. »Før det følte jeg ikke, at jeg var noget værd,« siger hun. »Men nu har jeg evangeliet. Jeg ved, at jeg er Guds datter.«

Inden sin omvendelse førte Tulasee det liv, som så mange af Indiens kvinder fører – under det forældede purdah-system, som i århundreder har afsondret og skjult kvinderne. Tulasee, der er opdraget af stedforældre, og som barn og teenager blev vanrøgtet, havde meget ringe selvværd og meget lidt håb for fremtiden. »Ofte græd jeg både udvendig og indvendig,« fortæller hun om sit liv, inden hun fandt evangeliet.

Da Tulasee erfarede, at hun havde værdi i Guds øjne, indgød det hende åndelig trøst, men hun turde ikke fortælle sine forældre om sin dåb. Hendes far, en fremtrædende hinduistisk lærer og guru, bemærkede en forandring hos hende og spurg-

te, hvorfor hun virkede så lykkelig. Da han opdagede, at hun havde forkastet hans tro, følte han sig vanæret og slog hånden af hende.

Tulasee siger, at den kundskab, hun har om sine evige muligheder og om, at hun kan blive ophøjet, tilskyndede hende til at tage imod en kaldelse som distriktsmissionær i Rajahmundry. »Den kundskab, som jeg har fået, er lige, hvad mit folk har brug for,« siger Tulasee, der er opkaldt efter en hinduistisk gudinde. Hun har bibeholdt sit fødenavn, fordi »jeg vil have, at folk skal vide, at jeg er omvendt. Jeg elsker at missionere, men det er svært for mig at være missionær i Rajahmundry, fordi folk ved, hvem jeg er.«

Det er også svært, fordi Tulasee er kvinde. Synet af kvindelige missionærer, som forkynder evangeliet er ikke blot usædvanligt, men lige frem rystende for nogle indiske mænd. Mænd, som bliver omvendt, er ofte overraskede over at høre, at de ikke kan blive ophøjet uden deres hustruer. I Kirken skaber læren om

det evige ægteskab en større respekt for kvinder, og det har styrket ægteskaberne, hvoraf mange stadig er arrangerede.

I dag udstråler Tulasees ansigt og farverige klæder hendes nyvundne optimisme og selvværd. Hendes dåb og overdragelsen af Helligåndsgaven, som fulgte efter, gav hende »en vidunderlig følelse, som jeg aldrig havde følt før. Alle har brug for den følelse,« siger hun. »Gud har givet mig store svar gennem Helligånden. Jeg elsker at tjene, og jeg har brug for at bære mit vidnesbyrd.« □

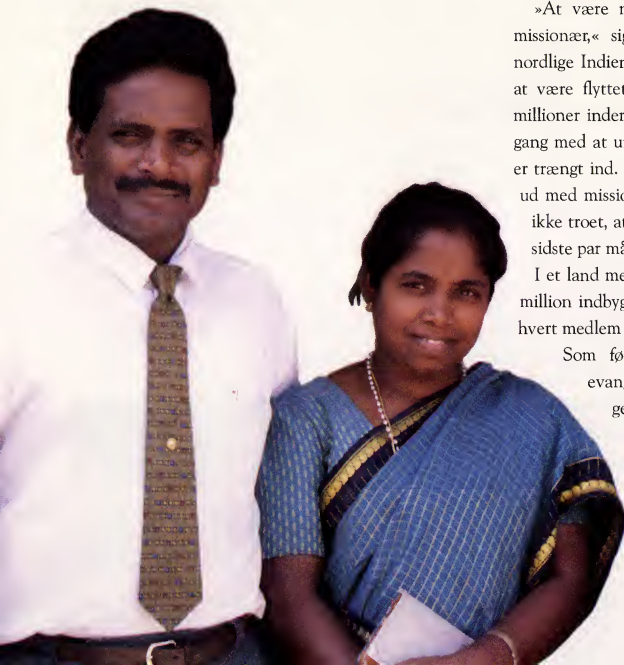
Tulasee Mada (til venstre) gennemgår missionærlektioner med distriktsmissionær Sujatha Anaparthi i Rajahmundry.

mulighed for at blive som ham. Alene den kundskab er nok til at give dem så meget selvrespekt, at de er villige til at arbejde hårdt og ikke lade sig standse af, at de er født et bestemt sted eller i en bestemt kaste. De bryder fattigdommens onde cirkel. De erkender, hvem de er, at de har muligheder og talenter, og at de kan udvikle dem.«

Få indere har haft mulighed for at høre og antage budskabet om genoprettelsen. Men Kirkens medlemstal, der inden åbningen af missionen i 1993 lå på 500, er blevet mere end fordoblet i løbet af de sidste to år.

Grenspræsident Darshanam Samuel Kalakanda og hans hustru, Aruna Devi, fra Hyderabad Første Gren, tilskriver grenens vækst Kirkens medlemmers villighed til at forkynde evangeliet.

Før i tiden, da Indien hørte under missionen i Singapore, kunne missionens ledere ikke besøge grene særlig ofte, og der var kun ganske få fuldtidsmissionærer. Kirken voksede langsomt, nogle medlemmer kæmpede hårdt, og de lokale ledere sloges med modløshed. I dag glæder de førstegenerations sidste dages hellige, som blev medlemmer af Kirken i 1960'erne, '70'erne og '80'erne, sig over væksten, og de er taknemlige for den voksende missionærstyrke, som nu tæller 60 ældster og søstre, plus adskillige ægtepar.

Nogle ville måske blive skræmt ved tanken om at skulle forkynde evangeliet for en nation på over 950 millioner mennesker, som taler en snes hovedsprog og små tusind dialekter, men Indiens unge og energiske sidste dages hellige er begejstrede over at arbejde i deres lands vidtstrakte vingård. De ser store muligheder i de udfordringer, som de står over for som medlemsmissionærer.

»At være medlem af Kirken i Indien er at være missionær,« siger præsident Gill, som er født i det nordlige Indien og blev medlem af Kirken i 1956, efter at være flyttet til USA. »Hvis vi skal undervise 950 millioner indere, så må medlemmerne før eller senere i gang med at undervise deres eget folk. Og det budskab er trængt ind. Medlemmerne tager del i arbejdet og går ud med missionærerne. Det er forbløffende. Jeg havde ikke troet, at det ville ske så hurtigt, men i løbet af de sidste par måneder er der kommet skub i arbejdet.«

I et land med færre end to sidste dages hellige pr. en million indbyggere, bliver Herrens erklæring om, at et hvert medlem er missionær (L&P 88:81) taget alvorligt.

Som følge heraf breder Jesu Kristi gengivne evangelium sig, som den store Ganges-flod, gennem hele Gandhis land.

MEMLESMISSIONÆR-FREM GANG

Da fuldtidsmissionærerne vendte tilbage til byen Rajahmundry i august 1993, efter tre års fravær,

Herover: Ældste Job Cyril (til venstre) taler med Victor Paul, et nyt medlem. Til højre: Ældsterne Randall Duane Davis og Partha Vimal fra missionen i Bangalore i Indien, som blev oprettet i 1993. Yderst til højre: Michael Anthony, Kirkens første medlem i Bangalore, hans hustru Christine og deres børn.

opdagede de hurtigt, at den lille gren kæmpede for sin eksistens.

Fuldtidsmissionærer og trofaste medlemmer samarbejdede om at styrke grenen ved at lægge vægt på evangeliets lærdomme, organisere hjælpeorganisationer, tilbyde lederskabsuddannelse og sørge for, at medlemmerne kunne holde møder i et lejet hus. Den fornyede åndelige livskraft førte til flere dåb. Tilstedeværelsen ved nadvermøderne før til vejs fra 36 medlemmer i september 1993 til mere end 200, da grenen blev delt syv måneder senere.

Medlemmerne fik øjnene op for, at når de samarbejdede med missionærerne, kunne de omvende familie og

venner i stedet for at miste dem. Den deraf følgende begejstring førte til øget medlemsmissionærindsats, et lokalt valgspog, som hedder »Enhver fanger en« og til kaldelsen af fuldtidsdistriktsmissionærer.

Rajahmundry, som ligger ved den brede Godavari-flod tæt ved Den Bengalske Bugt i det sydøstlige Indien, er blandt fuldtidsmissionærerne kendt som »missionærenes paradys« – og det på trods af områdets høje fugtighed og saunalignende temperaturer.

»Alle er begejstrede over den fremgang, som vores medlemsmissionærindsats nyder,« siger Job Cyril, en fuldtidsmissionær, som tjener som præsident for Rajahmundry Anden Gren. Ældste Cyril, der døbte sin mor i

1993, mens han tjente i sin hjemby Hyderabad, mener, at Kirken er ved at komme sig over sin langsomme start i Indien.

»De første missionærer i 1850'erne har måske nok fundet landet beredt på at modtage sandheden,« siger han. »Men nu er Indien parat til evangeliet. Mange mennesker søger efter sandheden, blandt andet de unge og de veluddannede.«

Den største udfordring, som Kirken står over for i Rajahmundry i dag, er at uddanne tilstrækkelig mange ledere. Den gren, der kæmpede for sin eksistens i 1993, bereder sig nu på at blive delt igen.

»DET STØRSTE I DENNE VERDEN«

I Hyderabad, som ligger vest for Rajahmundry på det centrale Indiens vidtstrakte Decca-plateau, er 90 procent af dem, der sluttede sig til Kirken i de sidste to år, enten venner eller slægtninge til medlemmer. Hyderabad, der engang var hovedstad for de mægtige persiske konger, er en blomstrende storby med flere millioner indbyggere, og her har Kirken tre hurtigtvoksende grene.

Monica Massey, Sheeba Dass, Rosy Ganeshan og Asha Dhanapaul fra Delhi Anden Gren samles til en aktivitet i grenen.

Sunitha, Santosh og Sanjay Murala byder det voksende medlemstal velkomment. De tre søskende var de eneste unge sidste dages hellige i Hyderabad igennem det meste af 1980'erne, efter at være blevet præsenteret for Kirken i 1978 af deres tante og onkel, Elsie og Edwin Dharmaraju, som var blevet døbt på Samoa. Sunitha, Santosh og Sanjay siger, at de studievaner, som de har tillagt sig gennem mange års tjeneste og undervisning i Kirken, kombineret med bøn, hjalp dem til at bestå de skrappe adgangsprøver, som Indiens fremragende medicinske skoler har.

Sunitha, som læste medicin i Hyderabad, vakte nysgerrighed og interesse blandt sine medstuderende, fordi hun overholdt visdomsordet. Hendes brødre, Santosh og Sanjay, der var de eneste sidste dages hellige, som gik på en fornem kristen lægeskole nær Madras i det sydøstlige Indien, gjorde meget for at opklare misforståelser omkring Kirken. Santosh blev så populær, at han blev

valgt som formand for studenterrådet. »Vi lærte betydningen af at sætte et godt eksempel,« siger Sanjay. »Det er langt mere effektivt end at prædike og argumentere.«

Den unge generation i dagens Indien er meget modtagelige for den gengivne evangeliums budskab. Ligesom Sunitha, Santosh og Sanjay er de fleste af Kirkens medlemmer unge. Det er meget almindeligt at finde grene, hvor lederne er i tyverne og trediverne.

Om søndagen i Hyderabad Anden Gren er 27-årige Raju Gutty, der er elektroingenjör, travlt optaget af sine pligter i søndagsskolepræsidentskabet. Som primary-præsidentinde lærer hans hustru, Swapna, grenens børn nye salmer og underviser dem. Rajus 25-årige bror, Victor, holder fri fra studierne til sin magistergrad i erhvervsledelse for at varetage sin kaldelse som grenspræsident. Deres lillesøster, Hema på 22, og lillebror, John på 19, som også begge studerer, tager sig af grenens unge i deres kaldelser som henholdsvis Unge Pigers præsidentinde og Unge Mænds præsident. Desuden giver disse fem søskende sig tid til at virke som distriktsmissionærer i løbet af ugen.

Hema og John håber på at komme på mission, hvilket Hema siger er »det allerbedste man kan gøre i denne verden.« Hun bliver måske nødt til at udskyde sin mission, hvis hun skal indgå et arrangeret ægteskab – det kommer helt an på hendes far, som ikke er medlem. »I mine daglige bønner beder jeg Herren om at omvende mine forældre, så de vil sende mig på mission,« siger Hema. »En mission betyder meget for mig, men jeg må respektere min far.«

Hvis de fik valget, ville Hema og mange andre unge kvinder vælge det, der i Indien kaldes et »kærlighedsægteskab,« hvor de selv kan vælge deres ægtefælle, hellere end at indgå et arrangeret ægteskab. Stævnemøder, som engang var uhørt, har nu vundet indpas i Indiens storbyer, og der indgås stadig flere kærlighedsægteskaber. Unge sidste dages hellige kvinder håber på at blive gift med en præstedømmebærer, som en dag kan tage dem med til det nærmeste tempel – i Filippinerne,

som ligger flere tusinde kilometer væk. I mellemtiden arbejder og beder medlemmerne om, at der en dag vil blive bygget et tempel i Indien.

Fordi de er så få medlemmer af Kirken, og fordi afstanden mellem byerne er så stor, er det kun få unge voksne, der får mulighed for at gifte sig med et medlem. Og de, der gifter sig uden for Kirken, har svært ved at forblive aktive. Det dilemma har fået Indiens missionspræsident til at præsentere unge sidste dages hellige for hinanden og opfordre til ægteskaber medlemmerne imellem.

»HVEM MORMONERNE ER«

Seema John, der var på mission i Filippinerne, betragter ikke sig selv som hjemvendt missionær. »Jeg føler, at jeg altid vil være missionær,« siger hun. Seema stammer fra Indiens hovedstad New Delhi i det nordlige Indien, hvor Kirken har to små grene i det store menneskehav på næsten 10 millioner indbyggere. »Overalt hvor jeg er, der er mit vidnesbyrd også.«

Seema har udført stedfortrædende arbejde for sin afdøde mor i templet i Manila, og hun har arbejdet utrætteligt på at reaktivere sin familie. »Jeg er taknemlig for min kundskab om evangeliet,« siger hun. »Det er svært at vide det, jeg ved, og så ikke have familie og venner, som deler min tro.« Som mange andre hjemvendte missionærer i Indien elsker Seema at missionere og den glæde, som følger med omvendelse og reaktivering.

I Bangalore, som ligger i det sydlige Indien, skyldes Kirkens voksende styrke, at hjemvendte missionærer sidder som ledere i grenen. Bangalore Første Grens præsident Michael Anthony, hans to rådgivere og hans wardsassistent udfører deres kaldelser med en begejstring, som de vandt på deres mission. Antallet af dåb stiger i deres gren, og tilstedeværelsen ved nadvermøderne ligger på omkring 80%.

»Vi har nu ti medlemmer af grenen, som har en templanbefaling,« siger præsident Anthony, der var det

første medlem af Kirken i Bangalore. »Medlemmerne har ikke råd til at rejse til templet, men de vil gerne vise Herren, at de stræber efter at være trofaste.«

Medlemmerne i Bangalore Anden Gren har elsket næsten alle inaktive familier tilbage til Kirken. Grenspræsident Raja Doraiswamy siger: »Ligesom Lehi, der ønskede at give frugten fra livets træ til sin familie, ønsker vi også, at alle skal blive døbt og forblive aktive.«

For et udbrede kendskabet til Kirken deltager grenene i Bangalore i forskellige samfundsprojekter sammen med andre kirker. I december sidste år deltog et kombineret grenskor sammen med flere andre kor i et juleprogram, som blev overværet af 4000 mennesker. »De havde forventet Tabernakelkoret, men de var godt tilfredse med os,« siger præsident Doraiswamy. »Folk sagde: 'Nu ved vi, hvem mormonerne er.'«

»BÆR FRUGT«

Hellige køer slentrer rundt på Indiens fortove og landeveje. Muslimske moskeer kalder de troende til bøn, mens mantraer og røgelse stiger til himmels fra hindutempler. Kristne samles i deres kirker for at synge lovsange, mens sikker med røde turbaner hengiver sig til deres gudsdyrkelse.

Fra de høje bjerge i Himalaya, de vestlige ørkenener og de frugtbare sletter mod nord til Decca-plateauet og sydens grønne kystområder er ritualer og gudsdyrkelse en del af hverdagen i Indien. Indien, som er fødested for hinduismen, sikhismen, buddhismen og jainismen, er et land med mange religiøse strømninger. Omkring 83 procent af alle indere er hinduer, andre 11 procent er muslimer. De kristne, hvoraf de fleste bor i nationens sydlige stater, som inderne mener, at apostlen Tomas besøgte omkring år 50 e.Kr., udgør under tre procent af befolkningen.

Det er i dette religiøse billede, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige nu begynder at tegne sig. Når man tager indernes modvilje mod at ændre tro i betragtning,

er den nylige vækst i Kirkens medlemstal her ganske fænomenal.

Historisk har kristne missionærer ofte vundet proslytter, kaldet »riskristne« ved at tilbyde mad og penge. I en nation, som er bekendt med sult og lidelse, lever den »riskristne«-mentalitet stadig. Folk bliver overrasket over at høre, at folk bliver medlem af Kirken, fordi de ønsker at yde og tjene, ikke for at modtage almisser.

»Indtil Ånden har vidnet for folk, at evangeliet tilbyder dem meget udover det materielle, er det ikke usædvanligt at høre dem spørge: 'Hvad får jeg ud af det?'« siger Ebenezer Solomon, der er førsterådgiver i missionspræsidentskabet og Kirkens forvaltningschef i Indien.

Kirken, der nyder officiel anerkendelse som et »samfund,« ejer endnu ikke nogen ejendom eller bygninger, og den er ikke bemyndiget til at udføre visser. Visse religiøse ledere benytter de forhold som påskud til at fraråde deres medlemmer at undersøge det gengivne evangelium. Men alligevel vokser interessen for Kirken, og man forbereder sig på at nå ud til andre end bare den engelsktalende del af befolkningen.

Kirkens materialer og skrifter er ved at blive oversat til landets hovedsprog. Når materialerne ligger klar på sprogene hindi, telegu, tamisk og bengali, vil evangeliets budskab være tilgængeligt for 75% af befolkningen.

I 1992, da ældste Neal A. Maxwell fra De Tolv Apostles Kvorum fortalte de indiske medlemmer af Kirken, at tiden var kommet, hvor værket skulle rulle frem i deres land, fornyede medlemmerne deres missionsindsats. I dag glæder de sig over det stigende antal indere, som følger Den Gode Hyrdes kald.

»Det er en udfordring for os at være medlemmer af Kirken, men vi er som én stor familie,« siger tidligere grenspræsident for Hyderabad Gren, Vasanth Raj Braganza. »Indien har virkelig brug for Kirken, og vi er taknemlige for de missionærer, som har ofret tid og ressourcer for bringe evangeliet til vores land. De vidunderlige frø, som de såede i vore hjerter, vokser nu og bærer frugt.«

Herover: Nysgerrige børn, som pigen her, samler sig ofte uden for de huse, hvor grenen i Rajahmundry holder møder. **Til højre:** Qutub Shahi-grave fra det 16. og 17. århundrede, syd for Hyderabad. **Yderst til højre:** Ebenezer Solomon, Kirkens forvaltningschef i Indien, hans hustru Savita og deres søn Kevin.

»DEN DEJLIGE TID«

Da den oprindelige Indiske Mission blev lukket i 1856, skrev missionær Robert Skelton følgende om det folk, som han var kommet til at elske: »Jeg overlader dem nu i Guds hænder i forvisning om, at han vil belønne dem i overensstemmelse med sin fuldkommenheds guddommelige egenskaber.«¹

Næsten 150 år senere er den opgave, som missionærerne og medlemmerne sammen står over for, lige overvældende. Men Ånden rører folk, og Gud velsigner de trofaste, som baner vejen, så andre kan følge efter.

»Den dejlige tid er kommet til mit land, den gode tid

er kommet til mit land,« synger folk i ørkenstaten Rajasthan, når de indvarsler regntiden i det nordlige Indien.² Og det samme synger Indiens sidste dages hellige. I modsætning til Kirkens første medlemmer i landet er de, der slutter sig til Kirken i dag, ikke længere omstrefjere. □

NOTER

1. »British Soldiers, Sailors Were First LDS Elders in India,« *Church News*, 3 januar 1959, side 12.
2. Raghbir Singh, »The Pageant of Rajasthan,« *National Geographic*, februar 1977, side 231.

Lyt til profetens løfte

James R. Prince

I 1986 lovede præsident Ezra Taft Benson de hellige, at Mormons Bogs kraft vil begynde at flyde ind i vore tilværelse, så snart vi gav os til at studere bogen seriøst (oktoberkonferencen 1986). Inspireret af dette løfte besluttede min hustru og jeg at begynde at læse Mormons Bog med vores familie.

På det tidspunkt havde vi fire børn i alderen fra seks måneder til seks år. Til at begynde med læste vi kun en spalte om dagen. Da bogen jo har 471 sider og dobbelt så mange spalter, syntes det som en næsten uoverkommelig opgave.

Trods vores langsomme læsning, eller måske netop på grund af den, gjorde vi meget ud af at få læst hver dag. Vores børn var meget ivrige efter at deltage – ja, ofte vækkede de os for at komme i gang med læsningen. Selv om vi kun sprang meget få dage over, tog det et halvt år at læse 1 Nephi.

På det tidspunkt var vores to ældste børn i stand til at læse nogle få ord på egen hånd. Mens vi langsomt læste os gennem 2 Nephi, som rummer citater fra Esajas' skrivelser, gik vores familie frem i åndelighed og også på andre områder. Vi begyndte at holde en lille andagtsstund inden læsningen, og vi føjede et nyt barn til familien. Beskidte bleer og sultskrål afbrød ofte vores læsning, men hver dag afsluttede vi den fastsatte spalte, uanset hvor lang tid det tog.

Da vores ældste fyldte 11 år, satte vi læsehastigheden op – en side om dagen. Da vi nærmede os midten af det

år, hørte vi, at templet i Alberta skulle genindvies det følgende forår, og det var en begivenhed, som vores familie havde set frem til. Vi foretog nogle beregninger og fandt ud af, at hvis vi fortsatte med at læse med samme hastighed, ville vi have et kapitel af Mormons Bog tilbage at læse, den dag hvor indvielsen skulle begynde. Vi planlagde at rejse de 1200 kilometer for at deltage i denne begivenhed. Vi skulle stå tidligt op den dag og køre hen til templet, hvor vi så ville læse det sidste kapitel.

Morgenen for indvielsen oprandt klar og strålende. Området uden om templet var smukt, og vi satte os bag et gammelt stenmonument for at læse.

Ånden syntes at være endnu stærkere end normalt, da vi læste kapitlet færdig og afsluttede dette hellige skrift. Det havde taget os næsten fem år at læse det hele. Efter tur bad vi om en bekræftelse på, at Mormons Bog virkelig var Guds ord. Vi så ikke nogen engle og hørte ingen stemmer, men vi følte Helligåndens stille, fredfyldte, kærlige tilstedeværelse. Vi havde tårer i øjnene, mens Ånden vidnede for hver af os om Mormons Bogs sandhed og hellighed.

Vi takkede, fordi vi havde fået mulighed for at komme nærmere ind på livet af de store profeter fra Mormons Bog og for de velsignelser, som vi havde modtaget ved at læse deres ord – velsignelser som øget tro, styrke i modgang og større kærlighed og fred i vores hjem. Vi havde i sandhed modtaget de velsignelser, som Guds profet havde lovet os. □

S A N D T E L L E R F A L S K

Ældste Jeffrey R. Holland

De Tolv Apostles Kvorum

Der er blevet sagt meget om, hvem der skrev Mormons Bog – og dermed om dens guddommelige oprindelse. Men der er også blevet sagt og skrevet meget, siden den første gang gik i trykken i E. B. Grandins trykkeri i Palmyra i staten New York, den 26. marts 1830.

Lad mig citere en meget stærk udtalelse fra præsident Ezra Taft Benson: »Mormons Bog er (vores) vidnesbyrds slutsten. Ligesom buen styrter sammen, hvis slutstenen fjernes, således står og falder Kirken med Mormons Bogs sandhed. Det forstår Kirkens fjender udmærket. Det er derfor, de gør sig så store anstrengelser for at drage Mormons Bog i miskredit, for hvis de kan afvise den, falder profeten Joseph Smith også. Det samme gælder vores krav på præstedømmets nøgler, åbenbaring og Kirkens genoprettelse. Men på samme måde gælder det, at hvis Mormons Bog er sand – og millioner har nu fået vidnesbyrd om, at de har modtaget Åndens vidnesbyrd om, at den er sand – så må man anerkende genoprettelsen og alt, hvad deraf følger.

Ja, Mormon Bog er vores religions slutsten – vores vidnesbyrds slutsten, vores læres slutsten og slutstenen i vores vidnesbyrd om vor Herre og Frelser» (*A Witness and a Warning*, Salt Lake City: Deseret Book Company, 1988, side 19).

Det kan næsten tage pusten fra en at høre så enestående et menneske sige noget så frimodigt, så overvældende i sin konsekvens, nemlig at alt i Kirken – alt – står og falder med sandheden af Mormons Bog og dermed også profeten Joseph Smiths forklaring på, hvordan den blev bragt til verden. Det lyder som en alt eller intet forklaring. Enten er Mormons Bog, hvad Joseph Smith sagde, at den er, eller også er denne Kirke og dens grundlægger fup og fidus, et gennemført svindelnummer.

Ikke alt i livet kan stilles så sort og hvidt op, men det synes at være tilfældet, når det gælder Mormons Bogs ægthed og dens rolle som vores tros slutsten. Enten var Joseph Smith den profet, han gav sig ud for, som, efter at have set Faderen og Sønnen, senere så englen Moroni, modtog flere belæringer fra hans mund og til sidst fik overdraget nogle ældgamle guldplader, som han oversatte ved Guds gave og kraft – eller også var han det ikke. Og hvis han ikke var det, er han, set i lyset af præsident Bensons udtalelse, ikke berettiget til at nyde ry som folkehelt fra New England eller velmenende ung mand eller fantastisk forfatter. Nej, og han er ikke berettiget til at blive betragtet som en stor lærer eller indbegrebet af en amerikansk profet eller skaber af visdomslitteratur. Hvis han løj om Mormons Bogs fremkomst, så er han ikke nogen af delene.

Jeg har det på samme måde med dette, som C. S. Lewis havde det med Kristi guddommelighed: »Jeg vil gerne undgå, at nogen skal sige det dumme, som folk ofte siger om ham, nemlig: 'Jeg kan godt anerkende Jesus som en stor moralsk lærer, men jeg kan ikke anerkende hans krav på at være Gud.' Det er det eneste, vi ikke må sige. Et menneske, som blot var et menneske, og dog sagde det, som Jesus gik og sagde, ville ikke være en stor moralsk lærer. Han ville enten være en galning – på linje med den mand, som går rundt og påstår, at han er et blødkogt æg – eller også ville han være Djævelen selv. I må træffe et valg. Enten var og er han Guds Søn, eller også er han en galning eller det, der er værre. I kan kalde ham et fjols, I kan spytte på ham og slå ham ihjel som dæmon; eller også kan I kaste jer for hans fødder og kalde ham Herre og Gud. Men lad os ikke køre frem med noget nedladende ævl om, at han er en stor

læremester. Han har ikke ladet den valgmulighed stå åben. Det har aldrig været hans mening« (*Mere Christianity*, New York: The Macmillan Company, 1960, side 40-41).

Jeg foreslår, at vi kommer med samme alt-eller-intet-holdning til Jesu Kristi evangeliums gengivelse og Mormons Bogs guddommelige oprindelse. Det er vi nødt til. Enhver fornuft og retfærdighed fordrer det. Anerkend Joseph Smith som profet og bogen som det mirakuløst åbenbarede og skattede Guds ord, som den er, eller fordøm både mand og bog til Helvedes dyb for deres ødelæggende bedrag. Men lad os ikke begynde at skabe nogen bizar middelevj, hvor vi taler om drengens sprulende fantasi eller evne til at udtrykke sig blomstrende. Det er en helt uantagelig holdning – både moralsk, litterært, historisk og teologisk.

Ligesom Guds ord altid har været – og jeg vidner atter om, at det i al sin rene enkelthed er, hvad Mormons Bog er – således er også denne optegnelse »levende og kraftigt og skarper end et tveægget sværd og trænger igennem, indtil det deler led såvel som marv« (L&P 6:2). Mormons Bog er netop så levende og kraftigt for os. Og den er bestemt så skarp. Intet i vores historie og intet i vores budskab går mere direkte til sagens kerne end vores kompromisløse erklæring om, at Mormons Bog er Guds ord. Her trækker vi linjen skarpt op.

Må jeg slå helt fast, hvor jeg står med hensyn til Joseph Smith, et standpunkt, som jeg har taget på grund af Mormons Bog. Jeg bærer med hele min sjæls vished vidnesbyrd om, at Joseph Smith talte med en engel og fra denne modtog et sæt gamle guldplader. Jeg bærer vidnesbyrd, lige så sikkert, som hvis jeg, sammen med de tre vidner havde set englen Moroni, eller sammen med de tre og de otte vidner set og følt på pladerne.

Det var Mormons Bog, som forandrede mit liv, fortalte mig, at Jesu Kristi evangelium var blevet gengivet, og til at jeg fordybede mig helhjertet i Kirken. Den står for mig som det mest hellige skrift i al verdenslitteraturen. Det nyder den mest fremtrædende status i mit intellektuelle og åndelige liv, klassikernes klassiker, en bekræftelse på Bibelen, en røst fra støvet, et vidne om Kristus, Herrens ord til frelse.□

Den opstandne Kristus velsigner de nephtiske børn, af Robert T. Barrett
Efter at have undervist folket i den nephtiske by Overflodigheden velsignede den opstandne frelser børnene og bad for dem, hvorefter, han sagde:
»Se jeres små, er folkeskaren så engle redestige fra himlen og omringede alle små og englens bejlenfte dem« (se 3 Nephi 17).

© 1997 by the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, Salt Lake City, Utah. All rights reserved.

Nogle mennesker ville måske føle sig overvældet af at skulle dele evangeliet med 950 millioner naboer. Men de sidste dages hellige i Indien ser store muligheder i de udfordringer, som de står over for. Se »Indien: Såtid«, side 34.

96986 110

